

Mötley Crüe

ZPOVĚĎ ROCKOVÉ SKUPINY
S NEJHORŠÍ POVĚSTÍ NA SVĚTĚ

SPOLUPRÁCE
NEIL STRAUSS

TOMMY LEE, MICK MARS,
VINCE NEIL A NIKKI SIXX

Mötley Crüe

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Neil Strauss

Mötley Crüe – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Mötley Crüe

Mötley Crüe

200% ROCK

**ZPOVĚĎ ROCKOVÉ SKUPINY
S NEJHORŠÍ POVĚSTÍ NA SVĚTĚ**

*Tommy Lee, Mick Mars,
Vince Neil a Nikki Sixx
spolupráce Neil Strauss*

přeložil Radek Šimek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2001 by Mötley Crüe

All rights reserved.

Z anglického originálu *Mötley Crüe. The Dirt*

(First published by Regan Books in 2001)

přeložil © 2008, 2019 Radek Šimek

Redakce textu: Marta Rottová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-214-1 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7595-218-9 (PDF)

VĚNOVÁNO

našim ženám

A DĚTEM

**V NADĚJI,
ŽE NÁM ODPUSTÍ
NAŠE VINY**

OBSAH

ČÁST 1

Mötley House 11

ČÁST 2

**Narodili jsme se příliš
divocí 19**

ČÁST 3

**O kom se mluví po
celém městě 55**

ČÁST 4

Shout at the Devil 97

ČÁST 5

Spaste naše duše 141

ČÁST 6

Girls, Girls, Girls 179

ČÁST 7

**Někteří z našich
nejlepších přátel jsou
drogoví dealeri 193**

ČÁST 8

**Někteří z našich
nejlepších přátel byli
drogoví dealeri 231**

ČÁST 9

Don't Go Away Mad 265

ČÁST 10

Without You 313

ČÁST 11

Pistole, ženy, ego 363

ČÁST 12

Konec jak v hollywoodském filmu 431

Poděkování 462

Autoři fotografií 463

„PŘÍBĚH ZDE PŘEDKLÁDANÝ NEPOCHÁZÍ
POUZE Z JEDNOHO PERA, STEJNĚ JAKO PŘÍBĚH
ZLOČINU NENÍ U SOUDU LÍČEN POUZE JEDNÍM SVĚDKEM.“

– *Wilkie Collins,*

„ŽENA V BÍLÉM“

1860

OFFICIAL NOTICE OF VIOLATION No 151655
County of Los Angeles Department of Health Services
Preventive/Public Health Environmental Management

DATE March 12, 1982

ADDRESS _____

ADDRESS same as 205

TO Micki Sixx, et al
SUBJECT garbage

Remove garbage stored at rear of premises.

Garbage must be stored in water-proof containers.

They must be removed at least once every 7 days

This notice shall be complied with as required by:

☐ State Health and Safety Code,
City Ordinance No. _____

☐ California Administrative Code, ☒ Los Angeles
Other Code _____

County Ordinance No. 7583, ☐

CORRECTION DATE 4/1/82

RECEIVED ☒

MAIL SERVICE ☐

☐ FIRST CLASS

☐ CERTIFIED

760298 11-777 (REV. 3/79) 1979

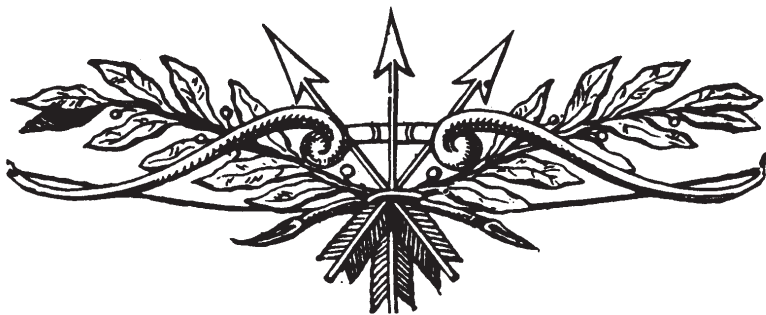
LOS ANGELES COUNTY HEALTH OFFICER

BY Cathy Crain

TITLE

(WHITE-VIOLATOR, YELLOW-SANITARIAN, PINK-DISTRICT DIRECTOR)

ČÁST PRVNÍ

MÖTLEY HOUSE

Kapitola 1 V I N C E

O DOMĚ, KDE JE TOMMY POPRVÉ NACHYTÁN S KALHOTAMI
NA PŮL ŽERDI, NIKKI CHYTNE PLAMENEM KE ZNAČNÉ NELIBOSTI
KOBERCE, VINCE DYCHTÍ PO OMAMNÝCH LÁTKÁCH, JEŽ VLASTNÍ OSOBA
JMÉNEM DAVID LEE ROTH, A MICK SI OD TOHO VŠEHO UDRŽUJE
POBAVENÝ ODSUP

*R*íkalo se jí Bullwinkle, podle zvířecí postavičky z animovaného seriálu, protože v obličejí vypadala jako los. Ale Tommy, který mohl mít kteroukoliv dívku na Sunset Strip, se od ní nedokázal odtrhnout. Miloval ji a chtěl si ji vzít za ženu, jak nám pořád vyprávěl, protože dokázala ejakulovat a postříkat při tom celou místnost.

Bohužel, nebyl to jen její ejakulát, co létalo po domě. K tomu se přidávaly talíře, kusy oděvu, židle, zkrátka cokoli, co se ocitlo v dosahu jejího hněvu. Do té doby, a to jsem vyrůstal v Comptonu, jsem ještě neviděl nikoho se tak vztekat. Jedno nevhodné slovo či pohled u ní dokázaly vyvolat záchvat zuřivosti.

vosti a žárlivosti. Jednou večer ji Tommy vyhodil a zabarikádoval pak dveře – zámek byl už dávno rozbitý, neboť dveře několikrát vyrazila policie – a Bullwinkle popadla hasicí přístroj a prohodila jej oknem, aby se dostala dovnitř. V noci opět přijeli policisté a vytáhli na Tommyho revolvery, zatímco já s Nikkim jsme byli schovaní v koupelně. Nejsem si jistý, z koho jsme měli větší strach, jestli z ní nebo z policajtů.

To okno jsme už nikdy nespravili. Dalo by to příliš mnoho práce. Bydleli jsme poblíž klubu Whisky A Go-Go a po zavíračce k nám proudily davy lidí, buď rozbitým oknem, nebo přes práchnivějící, z pantů vyvrácené dveře, které se daly zavřít jen tak, že se pod ně vrazil kus lepenky. Sdílel jsem jeden pokoj s Tommym, kdežto Nikki, hajzl jeden, měl sám pro sebe největší místnost. Když jsme se do domu nastěhovali, uzavřeli jsme dohodu, že se budeme střídat a každý měsíc bude mít tu místnost někdo jiný. K tomu ale nikdy nedošlo. Byla by to příliš velká námaha.

Psal se rok 1981 a kromě prázdných kapes jsme měli jen tisícovku singlů, které nám nechal vylisovat náš manažer, a několik poničených kusů osobního majetku. V obýváku trůnila kožená pohovka a kazeťák, který Tommy dostal na Vánoce od rodičů. Strop byl posetý malými důlky, protože pokaždé, když si sousedé stěžovali na hluk, jsme na to odpovídali bušením do stropu, buď násadou od smetáku, nebo krkem kytary. Koberec byl špinavý a nesl stopy alkoholu, krve a típnutých cigaret, přičemž stěny pokoje byly ožehnuty dočerna.

Celý dům byl prolezlý různou havětí. Pokud jsme chtěli někdy použít troubu, museli jsme ji nejdříve nechat dobrých deset minut zapnutou, abychom vyhubili zástupy švábů běžajících uvnitř. Nemohli jsme si dovolit koupit přípravek na hubení hmyzu, takže švábů na zdech jsme se zbavovali tak, že jsme vzali sprej na vlasy, přidrželi u trysky zapalovač a tímto plamenometem jsme je sežehli. Samozřejmě že na důležité věci jsme peníze měli (nebo jsme je ukradli), jako třeba na sprej na vlasy, protože člověk musel mít načechnanou hřívu, aby mohl vystupovat v místních klubech.

Kuchyně byla ještě menší než koupelna a stejně tak zaneřáděná. V lednici býval obvykle nějaký starý tuňák, pivo, levný salám, majonéza s prošlou záruční lhůtou a možná párky v rohlíku, pokud byl začátek týdne a my jsme je předtím buď ukradli z místního obchodu s lihovinami, nebo za zbytek peněz koupili. Nicméně obvykle přišel Velký Bill, stopadesátikilový motorkář a vyhazovač z klubu Troubadour (rok nato se předávkoval kokainem), a všechny ty párky snědl. Měli jsme z něj příliš nahnáno na to, abychom mu řekli, že je to jediné jídlo, co máme.

V ulici bydleli jedni manželé, kteří se nad námi občas smilovali a přinesli nám velký hrnec plný špaget. Když jsme už byli úplně na dně, Nikki a já jsme sbalili nějaké holky, které pracovaly v obchodech s potravinami, abychom získali zdarma stravu. Chlast jsme si ale vždycky kupovali za své. To byla otázka cti.

V kuchyňském dřezu plesnivělo jediné nádobí, které jsme vlastnili: dvě sklenice a jeden talíř, který jsme občas opláchli. Někdy bylo na talíři připečeno tolik svinstva, že to vydalo za celé jedno jídlo, a Tommy jím nikdy nepohrdl. Kdykoliv se odpadky nahromadily, otevřeli jsme malé zasunovací dveře v kuchyni a vyhodili všechno na dvorek. Ten by byl teoreticky hezkým místem, velikostí vhodným na gril a židli, ale místo toho tam byly pytle s plechovkami od piva a lahvemi od chlastu, jež se vršily do takové výše, že jsme museli tu horu odpadků vždycky držet, aby se nám nenahrnula dovnitř, kdykoliv jsme otevřeli dveře. Sousedé si stěžovali na zápach a na potkany, kterými se dvorek začal jen hemžit, ale nebylo síly, která by nás donutila se toho být jen dotknout, ani když nám odbor hygieny města Los Angeles doručil úřední nařízení, abychom napravili ekologickou katastrofu, kterou jsme způsobili.

Ve srovnání s koupelnou vypadala ovšem naše kuchyně ještě dobře. Za těch zhruba devět měsíců, co jsme tam bydleli, jsme ani jednou nevyčistili

záchod. Já a Tommy jsme byli ještě teenageři: nevěděli jsme, jak se to dělá. Ve sprše se válely tampony po dívkách, které tam byly předchozí noc, a umyvadlo se zrcadlem byly celé černé od Nikkiho barvy na vlasy. Nemohli jsme si dovolit – nebo jsme byli příliš líní na to, abychom si to dovolili – toaletní papír, takže po podlaze se válely exkrementy poznamenané ponožky, plakáty a stránky z časopisů. Na zadní straně dveří visel plakát zpěváka country Slima Whitmana. Nevím vlastně proč.

Z koupelny vedla chodba do obou pokojů. Na koberci byly začernalé stopy po chodidlech, protože při zkouškách na vystoupení jsme na Nikkim zapalovali oheň a náplň do zapalovače mu vždycky stekla po nohách dolů až na zem.

Pokoj, který jsem sdílel s Tommym, se nacházel na levé straně chodby a byl plný prázdných lahví a špinavých šatů. Oba jsme spali na zemi na matracích povlečených kdysi bílými prostěradly, které získaly barvu rozmačkaných švábů. Ale náš pokoj jsme považovali za velmi luxusní, protože jsme měli na dveřích skříň zrcadlo. Tedy až do jisté chvíle. Jednou večer k nám přišel David Lee Roth a seděl na podlaze s hromadou koksu, který měl jako obvykle všechen sám pro sebe, když ony dveře vypadly z pantů a vzaly ho zezadu po hlavě. Dave na moment přerušil svůj monolog, ale za vteřinu pokračoval dál. Nezdálo se, že by si byl vědom něčeho neobvyklého – a ani kousek jeho drogy přitom nepřišel nazmar.

Nikki měl ve svém pokoji televizi a dvoje dveře, které vedly do obývacího pokoje. Z nějakého důvodu je však oboje zatloukl hřebíky. Sedával tam na podlaze, skládal „Shout at the Devil“, zatímco kolem něj se odehrával večírek. Každý večer, když jsme hráli v klubu Whisky, se k nám nastěhovala polovina obecnosti a konzumovala alkohol, koks, heroin, analgetika, sedativa a cokoliv, co jsme kde mohli splasit zadarmo. Já jsem byl tehdy jediný, kdo si něco píchal, neboť Lovey, rozmazlená, bohatá, bisexuální, švédskou trojku milující a sportovní Nissan 280-Z vlastníci blondýna, mě naučila, jak si kokain vpravovat do žil injekční stříkačkou.

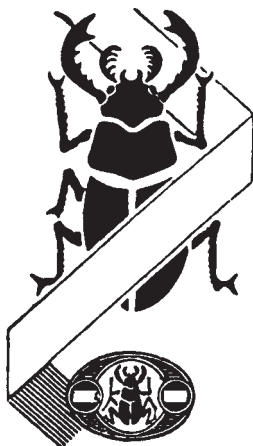
Na téměř každodenní večírek k nám chodily pozůstatky punkové scény jako 45 Grave a Circle Jerks, zatímco příslušníci nově zrozených metalových skupin jako Ratt či W.A.S.P. se usazovali na dvorku či na ulici. Dívky přicházely na směny. Jedna šplhala oknem ven, zatímco druhá přicházela dveřmi. Já s Tommym jsme měli jedno okno a Nikki druhé. Stačilo říct: „Mám tu někoho. Musíš vypadnout.“ A dotyčný skutečně vypadl – ačkoliv někdy jenom do vedlejší místnosti.

Jedna holka, která k nám pravidelně docházela, byla nestvůrně tlustá zrzka, která se do toho okna ani nevešla. Měla ale jaguára XJS, což bylo Tommyho vysněné auto. Nesmírně toužil se v něm projet. Nakonec mu navrhla, že když ji vyšuká, nechá ho, ať se tím autem projede. Ten večer jsme s Nikkim přišli domů a našli jsme Tommyho nataženého na zemi a na něm velkou, nahou horu masa, nemilosrdně pumpující nahoru dolů. Jen jsme ho překročili, sebrali rum s kolou, posadili se na pohovku a pozorovali celou scénu: vypadali jako červený volkswagen se čtyřmi bíle orámovanými pneumatikami, které se každou sekundu stlačovaly. Jakmile Tommy skončil, zapnul si kalhoty a podíval se na nás.

„Musím jít, hoši,“ a pyšně dodal: „Projedu se jejím autem.“

Načež vyrazil ven – přes svinčík v obýváku, rozmlácenými předními dveřmi kolem škvárových bloků, a už seděl v autě, sám se sebou vrcholně spokojen. Nemělo to být naposledy, co jsme ty dva zastihli při tomto ďábelském obchodu.

Žili jsme v tom chlívku jen tak dlouho, jako dítě přebývá v děloze, načež jsme se rozprchli s dívkami, se kterými jsme se mezitím seznámili. Po celou dobu, co jsme tam bydleli, jsme bažili po jednom – smlouvě na desku. Ale nakonec jsme měli jenom chlast, drogy, holky, všude bordel a soudní obsílky. Mick, který bydlel s přítelkyní na Manhattan Beach, nám neustále opakoval, že takhle žádnou smlouvu s nějakou nahrávací společností nezískáme. Ale já si myslím, že se mýlil. Teprve toto místo dalo vzniknout skupině Möley Crüe a my je opustili, jako smečka vztekklých psů opouští samici, vybaveni dostatečně zvýšenou hladinou testosteronu, abychom dali vzniknout dalšímu miliónu zvrhlých metalových mláďátek.

Kapitola 2

M I C K

MÖTLEY HOUSE VIDĚNÝ Z PERSPEKTIVY POZOROVATELE ZVENČÍ,
POSTULUJÍCÍHO KORELACI MEZI DÍVKOU BULLWINKLE
A MIMOZEMSKÝMI FORMAMI ŽIVOTA

*P*řikával jsem jim: „Víte, co je váš problém? Když něco sjíždíte, tak se necháte chytit. Děláte to takhle.“ Popadl jsem skleničku a mrštil jsem s ní přes pokoj a nikdo nevěděl, co se kurva děje. Já jsem vždycky věděl, jak dělat takové věci a nenechat se chytit. Myslím, že jsem se od nich lišil.

Měl jsem byt na Manhattan Beach, kde jsem bydlel s přítelkyní. Nikdy se mi nechtělo motat se v tom domě. Už jsem to zažil a viděl v minulosti. Dávno mi bylo dvacet pryč a jim bylo teprve kolem osmnácti. Přišel jsem k nim jednou na Vánoce, měli malý stromek, na němž visely jako ozdoby plechovky s pivem, kalhotky, sušně, jehly a nejrůznější kraviny. Předtím, než jsme odešli na koncert v Country Clubu, postavili stromek na dvorek, polili ho benzinem a zapálili. Považovali to za velkou legraci, ale mně to akorát smrdělo. Takové kraviny mě fakt přestanou rychle bavit. V tom domě byl tak hnusný bordel, že když člověk přejel prstem po povrchu čehokoliv, dostala se mu špína až pod nehty. Radši jsem býval u sebe doma, popíjel a mlátil do kytary.

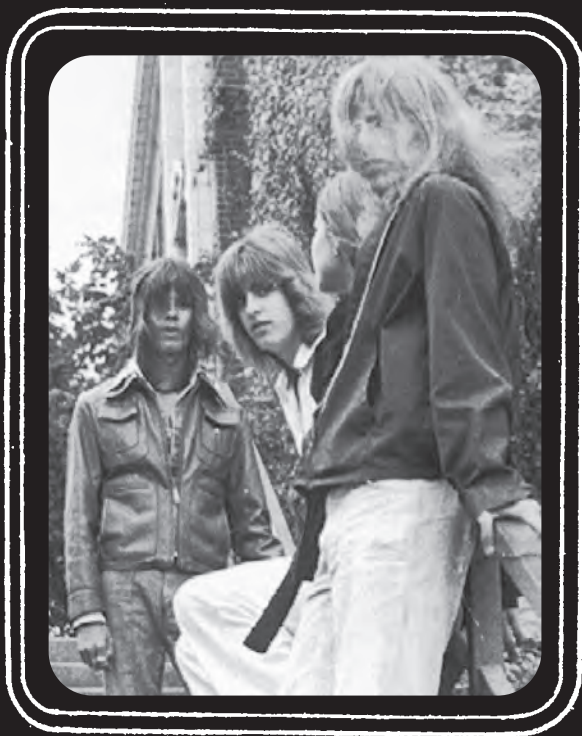
Nikki chodil s jakousi ježibabou, se kterou souložil ve skříni nebo v rakvi u ní doma. Tommy chodil s holkou, jejíž jméno jsem zapomněl, ale říkali jsme jí Bullwinkle. A sob není moc hezké zvíře. Chovala se jako šílenec, strhávala hasicí přístroje ze zdi a prohazovala je oknem, aby se dostala dovnitř do

domu. Já jsem ji považoval za pitomou husu s majetnickými sklony, která je úplně praštěná. Já sám bych nikdy tak nešílel, abych rozbíjel okno a riskoval, že se pořežu.

To, co je v takových lidech, je na mě trochu moc. Všichni jsou posedlí hledáním mimozemšťanů, ale já myslím, že my sami jsme mimozemšťané. Jsme potomci výtržníků z jiných planet. Stejně jako Austrálie byla vězením pro Anglii, která tam posílala svoje zločince, tak je to i se Zemí. Tady nás vyhodili. Jsme kurva šílení lidé odjinud, jenom taková banda šmejdů.

Bolí mě záda.

*Zleva: Rob Hemphill, Frank Feranna (alias Nikki Sixx)
a kamarádi před střední školou Roosevelt High School v Seattlu.*

ČÁST DRUHÁ

✧ NARODILI JSME SE ✧ ✧ PŘÍLIŠ DIVOCÍ ✧

Kapitola 1

N I K K I

SOUŽENÍ A STRASTI MLADÉHO NIKKIHO, PŘI KTERÝCH JE NÁŠ HRDINA
BRUTÁLNĚ ZBIT ZA TO, ŽE SI ČISTÍ ZUBY ŠPATNÝM SMĚREM, DOSTANE SE
MU VÝCVIKU V UMĚNÍ, JAK ZABÍJET KRÁLÍKY, POUŽÍJE SVAČINOVOU
KRABICI K SEBEOBRAŇĚ, DRŽÍ SE ZA RUKU SE SLADKOU SARAH
HOPPEROVOU A PRODÁVÁ AMFETAMIN

*B*ylo mi čtrnáct, když jsem nechal zatknout svoji matku.

Za něco mně zase nadávala – že chodím pozdě domů, že nedělám domácí úkoly, že si pouštím muziku moc nahlas, že se oblékám jako pobuda, už si nevzpomínám – a já už jsem toho měl dost. Rozbil jsem o zeď svoji baskytaru, hodil věží přes celou místnost, strhal jsem ze zdi plakáty MC5 a Blue Cheer, prokoppl jsem černobílý televizor v přízemí, načež jsem práskl

domovními dveřmi. Zvenku jsem kameny systematicky porozbíjel všechna okna v domě.

Ale to byl teprve začátek. Mělo přijít něco, co jsem už nějakou dobu plánoval. Vpadl jsem do vedlejší hospody plné ochlastů, s nimiž jsme se rád opíjel a požádal je o nůž. Někdo mně hodil vystřelovák. Vymrštil jsem čepel, natáhl levou paži plnou náramků, zabořil nůž do masa nad loktem a popotáhl asi deset centimetrů, přičemž se mi na několika místech obnažila kost. Nic jsem při tom necítil. Připadlo mně, že je to vlastně dost cool.

Pak jsem zavolał policii a řekl jsem, že mě napadla vlastní matka.

Chtěl jsem, aby ji zavřeli, abych mohl žít sám. Ale tento plán se obrátil proti mně: policisté mi řekli, že pokud budu trvat na obvinění, tak mě budou muset coby nezletilého dát do dětského domova, dokud mně nebude osmnáct. To znamenalo, že bych nemohl hrát čtyři roky na kytaru. A pokud bych nemohl hrát čtyři roky na kytaru, tak to znamenalo, že to nikdy nikam nedotáhnu. A já jsem byl odhodlán to někam dotáhnout. O tom nebylo žádných pochyb – alespoň v mé hlavě.

Tak jsem se s matkou dohodl na mimosoudním urovnání. Řekl jsem jí, že nebudu trvat na obvinění, pokud ustoupí a nechá mě na pokoji, abych byl sám sebou. „Nikdy ses o mě nestarala,“ řekl jsem jí, „tak mě teď nech být.“ A ona souhlasila.

Nikdy jsem se k ní už nevrátil. Bylo to opožděné zakončení mé pouti za únikem a nezávislostí, která započala už dávno předtím. Jak se praví v punkové klasice Richarda Hella „Blank Generation“: „Říkal jsem, pusťte mě ven, ještě dřív, než jsem se narodil.“

Narodil jsem se 11. prosince 1958 v 7.11 ráno v San José. Byl jsem tedy ranní ptáče a zřejmě jsem byl vzhůru už den předtím. Moje matka měla na jména asi tolik štěstí jako na chlapy. Narodila se jako Deana Haightová – farmářská dcerka z Idaha s hvězdami v očích. Byla to duchaplná žena, rozhodná, ambiciózní a nesmírně oslnivá – jako filmová hvězda z padesátých let se stylově krátkými vlasy, andělským obličejem a postavou, za níž se muži na ulici otáčeli. Byla však černou ovčí celé rodiny a přesným opakem své dokonalé a hýčkané sestry Sharon. Měla nezkrotnou povahu: vrtošivou a náchylnou k různým dobrodružstvím a od přírody neschopnou dosáhnout jakékoliv stability. O tom, že jsem její syn, nemůže být žádných pochyb.

Chtěla mně dát jméno buď Michael, nebo Russell, ale než to stihla udělat, ošetřovatelka se zeptala mého otce Franka Carltona Feranny, který nás měl za pár let nadobro opustit, jak se budu jmenovat. Otec matku okamžitě zradil a pojmenoval mě po sobě Frank Feranna. Toto jméno pak zanesli do

*Nikkiho matka
Deana.*

mého rodného listu. Od prvního dne jsem tak měl zaděláno na život plný průserů. Měl jsem tehdy vlézt zpátky do mateřského lůna a prosit Stvořitele, jestli bychom nemohli začít znovu a jinak.

Otec se kolem nás motal jen tak dlouho, aby mě obšťastnil sestrou, na kterou si, stejně jako na něho, vůbec nevzpomínám. Matka mi vždycky říkala, že sestra se někam odstěhovala, když byla malá, a že já ji nesmím vidět. Až po třiceti letech jsem zjistil pravdu. Pro matku představovaly děti a jim předcházející těhotenství varovné signály, že má poněkud zvolnit, kteréžto rady si však hleděla jenom velmi krátkou dobu, než začala chodit s Richardem Pryorem.

Po většinu svého dětství jsem pojem sestry a otce vůbec nechápal. Nikdy jsem si neuvědomoval, že pocházím z neúplné rodiny, jelikož jsem si nepamatoval nic jiného než sebe a matku coby rodinu. Bydleli jsme v devátém patře domu, kde se nacházel St. James Club – tehdy se jmenoval Sunset Towers – na Sunset Boulevard. A kdykoliv jsem představoval překážku v jejím životním stylu, šoupla mě k prarodičům, kteří se neustále stěhovali z místa na místo, jako třeba z kukuřičného pole v Pocatello ve státě Idaho do skalnaté pustiny v jižní Kalifornii či na prasečí farmu v Novém Mexiku. Dědeček s babičkou neustále vyhrožovali, že si soudně vymohou, abych jim byl svěřen do péče, pokud matka nepřestane flámovat. Ale ona se mě nechtěla zcela vzdát, nicméně ani zvolnit ve svém životním stylu. Tato situace ještě nabrala obrat k horšímu, když se stala sboristkou u Franka Sinatry a začala chodit s basistou jeho skupiny Vinnym. Byl jsem neustále na zkouškách a viděl jsem zblízka dobové hvězdy, jako byli Mitzi Gaynorová, Count Basie a Nelson Riddle.

Když mi byly čtyři, matka se za Vinnyho provdala a přestěhovali jsme se do městečka Lake Tahoe, z něhož se tehdy stávalo malé Las Vegas. Probouzel jsem se v šest hodin ráno v malém hnědém domku, kde jsme bydleli, s nadějí, že si budu s někým hrát, ale nakonec jsem si sám házel kamínky do rybníka před domem, dokud se kolem druhé hodiny odpoledne oni nevyhrabali z postele. Věděl jsem, že se nemám pokoušet Vinnyho budit, protože by mě zmlátil. Míval pořád příšernou náladu a při nejmenší příležitosti na mě vyjel. Jednou odpoledne, když se koupal, si všiml, že si čistím zuby ze strany na stranu namísto nahoru a dolů, jak mě to učil. Vztyčil se ve vaně, celý nahý, chlupatý a mokrý jako opice, kterou zastihlo krupobití, a udeřil mě pěstí do hlavy tak, že jsem spadl na zem. To rozzuřilo zase matku a já jsem se běžel schovat k rybníku.

Toho roku jsem k Vánocům dostal dva dárky: když jsem si hrál před domem, zastavil tam s autem můj otec a jako chabé gesto k utišení pocitu

viny či z upřímné snahy být při svých skromných příjmech trochu otcem mi daroval červené plastové sánky s koženými držadly. A narodila se mi nevlastní sestra Ceci.

Když mi bylo šest, přestěhovali jsme se do Mexika, buď proto, že matka s Vinnym vydělali dost peněz, aby mohli rok nepracovat, nebo proto, že před něčím utíkali (pravděpodobně před někým v modré policejní uniformě). Proč vlastně, to mi nikdy neřekli. Pamatuji si jenom, že matka s Ceci tam letěli letadlem, což znamenalo, že já jsem musel cestovat autem s Vinnym a Bellem. Belle byl jeho vlčák, který mě podobně jako Vinny neustále bezdůvodně napadal. Nohy, ruce i trup jsem měl po řadu let posety kousanci. Dodnes nemůžu kurva vlčáky vystát. (Což je zřejmě důvod, proč si Vince jednoho pořídil.)

V Mexiku jsem strávil asi nejhezčí chvíle svého dětství: běhal jsem nahatý s mexickými dětmi na pláži u naší chaty, hrál si s kozami a kuřaty, které se tam volně procházely, pojídal jsem tamní specialitu, marinovanou syrovou rybu, chodil si do města pro popcorn ve staniolu, a když mi bylo sedm, kouřil jsem poprvé marjánku, a to s vlastní matkou.

Když jim Mexiko přestalo vonět, vrátili jsme se do Idaha, kde mi prarodiče koupili první gramofon, šedou plastikovou hračku, na které se daly přehrávat jen singly. Jehlu to mělo přidělanou na víku, takže to hrálo, když to bylo zavřené, a při otevření se to zastavilo. Poslouchal jsem neustále jednu nahrávku od Alvin and the Chipmunks, kterou se mně kvůli matce nikdy nepodařilo vytěsnit z paměti.

Rok nato jsme se všichni nacpali do karavanu z půjčovny a zamířili do Texasu, do El Pasa. Dědeček spal venku ve spacáku, babička se uvelebila na sedadle a já jsem se jako pes schoulil na podlahu. Ve svých osmi letech jsem měl cestování až po krk.

Při takovém častém cestování, kdy jsem většinu času trávil sám se sebou, se pro mě přátelství stalo něčím jako televizí: bylo to něco, co se dá vypínat a zapínat, aby člověk zapomněl, že je sám. Kdykoliv jsem se ocitl ve skupině dětí svého věku, cítil jsem se nesvůj a jako bych tam nepatřil. Ve škole jsem měl potíže s tím, abych se dokázal soustředit. Snažit se nebo dávat pozor bylo pro mě těžké, protože jsem věděl, že než skončí školní rok, budu pryč a nikdy už nikoho z učitelů či spolužáků neuvidím.

V El Pasu dědeček pracoval u benzinové pumpy, babička zůstávala v karavanu a já jsem chodil do místní školy, kde se mnou spolužáci neměli žádné slitování. Pošťuchovali mě, ani chvíli mě nenechali na pokoji a smáli se, že běhám jako holka. Každý den, když jsem šel sám do školy, musel jsem

přejít dvorek střední školy a tam se do mě strefovali balóny a svačinami. Aby mému pokoření ještě nebyl konec, dědeček mně ošťihal vlasy, které mi matka vždycky nechávala růst, a to na ježka – což nebyl na konci šedesátých let zrovna nejpobláznější střih.

Nakonec se mi ale El Paso začalo líbit, protože jsem se skamarádil s Victorem, hyperaktivním mexickým klukem, který bydlel naproti přes ulici. Stali jsme se nejlepšími kamarády a byli jsme pořád spolu, což mi umožnilo ignorovat davy jiných dětí, které mě nemohly ani cítit, protože jsem byl bílá lůza z Kalifornie. Ale zrovna když jsem se tam začal zabydlovat, jako blesk z čistého nebe mě zasáhla novinka: znovu jsme se stěhovali. To mě úplně zničilo, protože tentokrát jsem tu musel někoho nechat, Victora.

PŘESTĚHOVALI JSME SE DOPROSTŘED POUŠTĚ do města Anthony v Novém Mexiku, protože si prarodiče usmysleli, že by mohli vydělat nějaké peníze na prasečí farmě. Kromě prasat jsme chovali také kuřata a králíky. Mým úkolem bylo chytit každého králíka, popadnout ho za zadní běhy, vzít klacek a praštit ho do zátylku. Jeho tělo se sevřelo v křeči, krev mu kapala z nozder a já jsem tam stál a myslel si: „Byl to můj kamarád. Zabíjím své kamarády.“ Zároveň jsem ale věděl, že zabíjet králíky je moje role v rodině; byla to věc, kterou jsem musel dělat, abych se stal mužem.

Cesta do školy trvala hodinu a půl jízdy po prašných silnicích a byla vyplněná neustálým šikanováním. Když autobus dorazil na konečnou, starší děti, okupující zadní sedadla, mě srazily na podlahu a stály na mně tak dlouho, dokud jsem jim nedal peníze, které jsem dostal na oběd. Když se to stalo posedmé, přísahal jsem si, že už se to nikdy nestane. Příštího dne se to stalo zase.

Den nato jsem si vzal kovovou krabici na oběd s *Apollem 13* a na zastávce jsem si ji naplnil kameny. Když jsme přijeli do školy, vyběhl jsem z autobusu a jako obvykle se na mě všichni vrhli. Ale tentokrát jsem začal kolem sebe mávat pěstmi, rozdávat rány do nosů a hlav, až krev stříkala, a nakonec se krabice na oběd potkala s obličejem jednoho z těch hajzlů.

Poté si na mě ty svině už nikdy netroufly – a já jsem zakusil pocit moci. Místo abych se příkrčil před staršími, umínil jsem si: „Nezačínajte si se mnou, nebo vám kurva dám po držce.“ A taky jsem to dělal: pokud na mě nějaký hajzl nastoupil, tak jsem ho uzemnil. Choval jsem se jako šílenec a všichni to začali brát na vědomí a klidili se mi z cesty. Místo házení kamínků o samotě jsem začal chodit se vzduchovkou po polních cestách a střílel po všem, co se hýbalo i nehýbalo. Jedinou blízkou duší pro mě byla starší paní, která bydlela v sousedním karavanu, úplně sama uprostřed pouště.

SUBJECT DEVELOPMENT

MARKING KEY

U — Unsatisfactory

LANGUAGE ARTS

READING	Understands what he reads	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Reads well orally	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Masters reading skills	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Uses library materials	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
LANGUAGE	Speaks distinctly and correctly	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Expresses ideas clearly and correctly in writing	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
SPELLING	Is mastering the assigned list	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Can spell words needed in written work	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
HANDWRITING	Writes neatly and legibly	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
ARITHMETIC	Knows number facts and skills	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Can solve written problems	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Is accurate	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
SOCIAL LIVING					
GEOGRAPHY	How people live and work in our own and other areas of the earth	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Uses maps, globes and other reference material	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
HISTORY	The story of man's past and its influence on his present and future	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
SCIENCE	Happenings in the natural world	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
CREATIVE ARTS					
MUSIC	Enjoys and appreciates music	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Participates in music activities	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
ART	Shows originality	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
	Is learning basic art skills	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$
HEALTH	Physical education	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$	$\sqrt{\quad}$

READING LEVEL (Use ✓ Only)

REPORT PERIOD

REPORT PERIOD

2nd Reader

5th Reader

4th Reader

Above 6th

Copyright — Acadia Press, Inc., Scranton, Pa.

*Nikkiho
vysvědčení
z šesté třídy
ze školy v Anthony
v Novém Mexiku.*

*Nikkiho otec
Frank Feranna.*

Sedávala na vybledlém gauči s květinovými vzory a popíjela vodku, zatímco já jsem jí krmil rybičky.

Po roce života v Anthony došli prarodiče k závěru, že chov vepřů není ta pravá cesta k bohatství, jak se domnívali. Když mi řekli, že se budeme stěhovat zpátky do El Pasa – jeden blok od našeho bývalého bydliště – byl jsem v sedmém nebi. Těšil jsem se, že opět uvidím svého přítele Victora.

Ale už jsem byl jiný než rok předtím – byl jsem zahořklý s destruktivními sklony – a Victor si mezitím našel nové kamarády. Chodil jsem kolem jeho domu nejméně dvakrát denně a cítil jsem, jak moje izolovanost i vztek neustále rostou. Abych se dostal do školy, kterou jsem nenáviděl, musel jsem projít přilehlou střední školou, kde se do mě strefovali různým sportovním náčiním. Ze zlomyslnosti jsem začal krást knihy a šaty ze skříněk spolužáků a chodit do obchodáku, kde jsem vždycky čmajznuł nějaké cukroví a strkal modely autíček do sáčků s popcornem v naději, že se při jeho konzumaci někdo udusí. O Vánocích prodal dědeček několik svých nejcennějších věcí – včetně rádia a jediného obleku –, jenom aby mi koupil vystřelovací nůž, a já se mu za jeho obětavost odvděčil tím, že jsem prořezával lidem pneumatiky od aut. Pomstychtivost, sebenenávist a nuda mě zavedly na dráhu mladistvého delikventa. A já jsem se rozhodl, že se po ní vydám až na samý konec.

Prarodiče se nakonec přestěhovali zpátky do Idaha, na šedesátiakrovou kukuřičnou farmu u města Twin Falls. Bydleli jsme vedle silážní jámy, což je místo, kam se uloží odpad ze sklizně, promíchá se s chemikáliemi, přikryje poklopem z umělé hmoty a nechá se hnit, dokud nevydává ten správný zápach, aby se s ním krmily krávy. Žil jsem to léto jako Huckleberry Finn – chytal jsem v potoce ryby, chodil podél železniční trati a nechával na kolejích drobné, aby je vlak rozdrtil, a stavěl si hrady z kupek sena.

Večer jsem většinou běhal kolem domu a hrál si, že jezdím na motorce, načež jsem se zamkl ve svém pokoji a poslouchal rádio. Jednou v noci pustil dýdžej skladbu „Big Bad John“ od Jimmyho Deana a já jsem byl u vytržení. Ta píseň mě přímo ťala do živého. Měla styl a atmosféru: byla to paráda. „Teď jsem to našel,“ pomyslel jsem si, „tohleto jsem hledal.“ Volal jsem do toho rádia tak často, aby zahráli „Big Bad John“, že mi nakonec dýdžej řekl, abych už nevolal.

Když začala škola, bylo to zase jako v Anthony. Děti si na mě zasedly a já se zase musel uchýlit ke svým pěstím, aby toho nechaly. Dělal si legraci z mých vlasů, obličejů, bot, oblečení – nic na mně nebylo v pořádku. Cítil jsem se jako skládačka, které chybí nějaká část, a nemohl jsem přijít na to, která to je a kde bych ji mohl vzít. Tak jsem se přihlásil do fotbalového

týmu, protože síla byla to jediné, co mi dávalo nějaký pocit moci nad ostatními. Hrál jsem v první řadě, a i když jsem se pohyboval v útoku i v obraně, nejvíce jsem si liboval na konci obrany, kde jsem to natíral zadákům. Nade vše mě bavilo ty hajzly odrovnávat. Byl jsem blázen. Někdy jsem se při hře tak rozzuřil, že jsem shodil helmu z hlavy a začal jí mlátit jiné děti jako kdysi v Anthony svačinovou krabici *Apollo 13*. Dědeček mi dodneška říká: „Ty hraješ ten rock’n’roll, jako kdybys hrál fotbal.“

Díky fotbalu přišel respekt a díky fotbalu a respektu přišly dívky. Začaly si mě všímat a já si začal všímat jich. Ale zrovna když jsem pomalu začínal nacházet své místo v životě, prarodiče se znovu stěhovali – do města Jerome v Idahu – a musel jsem začínat zase od začátku. Ale tentokrát tu byl rozdíl: díky Jimmymu Deanovi jsem měl hudbu. Poslouchal jsem deset hodin denně rádio: Deep Purple, Bachman Turner Overdrive, Pink Floyd. Nicméně první deska, kterou jsem si kdy koupil, byla nahrávka *Nilsson Schmilsson* od Harryho Nilssona. Nemohl jsem si pomoci.

Jeden z mých prvních kamarádů, buranský Pete, měl sestru, provinční opálenou, blondatou krasavici. Chodila v kraťasech z džínsů s ustřiženými nohavicemi, které ve mně vyvolávaly záchvěvy žádostivosti a paniky. Její nohy byly jako zlaté křivky a každou noc jsem v posteli dokázal myslet jen na to, jak dobře bych mezi ně zapadl. Chodil jsem za ní jako šašek a zakopával o vlastní boty. Prodávala v jakémsi smíšeném zboží, kde kromě léků a limonád měli také desky, a když jsem si konečně našetřil peníze, abych si koupil *Fireball* od Deep Purple, stačil jeden její zářivý úsměv a já jsem se najednou ocitl venku s *Nilssonem Schmilssonem*, protože se o něm mimoděk zmínila.

V Jerome jsem také nastoupil na cestu, která mě měla po letech dovést do protialkoholní léčebny Alcoholics Anonymous, kde jsem se pak náhodou setkal a spřátelil s Harrym Nilssonem. (Dokonce jsme v jakémsi klamném oparu střízlivosti hovořili o vydání společného alba.) Jerome mělo nejvyšší míru zneužívání toxických látek na hlavu v celých Spojených státech, což byl úctyhodný výkon na město o třech tisících obyvatel.

Skamarádil jsem se také s dalším moulou, jako jsem byl já sám, jménem Allan Weeks, a spolu jsme trávili většinu času u něho doma, poslouchali Black Sabbath a Bread, zírali na naše výroční školní fotografie a povídali si, se kterými holkami bychom chtěli chodit. Samozřejmě, když přišlo na věc, byli jsme zcela nemožní. Na školních tanečních večírcích jsme postávali venku, poslouchali hudbu pronikající přes dveře a cítili se trapně před dívkami, které procházely kolem nás, protože jsme neměli odvahu pro některou si jít.

To jaro jsme se doslechli, že u nás ve škole bude hrát místní rocková sku-

pina, a koupili jsme si lístky na koncert. Baskytarista měl mohutný afro účes a členku jako Jimi Hendrix a kytarista měl dlouhé vlasy a knír jako příslušník Hell's Angels. Vypadali úžasně: měli opravdové nástroje, velké zesilovače a udrželi v jeromské tělocvičně tři sta dětí v transu. Bylo to poprvé, kdy jsem viděl naživo rockovou skupinu, a byl jsem ohromený (i když oni byli pravděpodobně nasraní na toho, kdo je poslal do nějaké pitomé maloměstské školy). Už si nepamatuji, jak se jmenovali, jak zněli nebo jestli hráli převzaté věci či vlastní skladby. Věděl jsem jen, že vypadají jako bohové.

Byl jsem příliš velký trouba na to, abych měl nějakou šanci u Peteho sestry, takže jsem se spokojil se Sarah Hopperovou, což byla tlustá, pihovatá dívka s brýlemi, neměla žádné kraťasy a její nohy vypadaly spíše jako dva pirohy než zlaté oblouky. Se Sarah jsme se vodili za ruce a chodili jsme do centra Jerome, což bylo asi jeden blok od našeho bydliště. Pak jsme zamířili do onoho smíšeného zboží a prohlíželi si pořád dokola ty samé desky. Někdy, abych na ni udělal dojem, jsem vyšel ven s albem Beatles pod tričkem a pak jsme je poslouchali v asepticky čistém domě jejích kvakerských rodičů.

Jednou večer jsem ležel na světlezeleném koberci svých prarodičů, když zazvonil jejich černý bakelitový telefon, který byl tak zřídka používán, že u něj nebyla ani žádná židle či stolek. „Chtěla bych ti dát dárek,“ řekl hlas na druhém konci drátu a byla to Sarah.

„Jo? A co to je?“ zeptal jsem se.

„Řeknu ti začáteční písmena,“ zašeptala něžně. „B. J.“

A já na to: „Co to je?“

„Hlídám někomu děti. Přijď za mnou.“

Po cestě jsem přemítal, co by to mohlo být – deska od Billyho Joela, figurka Ježíška nebo snad cigareta marihuany? Když jsem tam dorazil, měla na sobě špatně padnoucí červené prádlo, které patřilo paní domu.

„Chceš jít do ložnice?“ zeptala se a opírala se přitom loktem o zeď a druhou ruku měla za hlavou.

„Proč?“ zeptal jsem se jako idiot.

Takže zatímco si ve vedlejší místnosti hrály děti, měl jsem poprvé pohlavní styk a zjistil jsem, že je to jako masturbace, ale daleko větší námaha.

Avšak Sarah mě jen tak snadno nepustila. Chtěla to pořád: když nám její rodiče připravovali sladkosti, já jsem šoustal jejich dceru ve vedlejší místnosti. Když byli rodiče v kostele, já se Sarah jsme vyklouzli ven a uchýlili se do auta. Stala se z toho rutina, až jsem si náhle uvědomil to, co si uvědomí většina mužů alespoň jednou za život: šoustal jsem nejošklivější dívku ve městě. Proč tedy nepostoupit o stupínek výš?

Takže jsem opustil Sarah Hopperovou, a když už jsem byl v tom, tak jsem přestal kamarádit i s Allanem Weeksem. Bylo mně úplně jedno, jak to prožívali, protože to bylo poprvé, co jsem se odvážil uvěřit, že bych se mohl dostat ze dna někam výš. Místo nich jsem se začal poflakovat s dětmi z lepších rodin, jako byl stokilový Mexičan jménem Bubba Smith. Šoustal jsem holky a začal jsem holdovat alkoholu a drogám; myslel jsem si, že to ze mě dělá úžasného borce – obzvláště pod černými světly, které jsem si záhy pořídil do svého pokoje. A jak ví každý rodič dospívajícího, jakmile se v jeho pokoji objeví černá světla, už nepatří svým rodičům. Patří svým kamarádům. Sbohem čokoládové sušenky a Beatles, vítejte trávo a Iron Maiden.

Ale k těm největším borcům v Jerome jsem měl pořád ještě hodně daleko. Ti měli auta, zatímco my jsme měli kola, která jsme používali k projíždkám po parku, kde jsme terorizovali muchlající se páry. Chodil jsem domů pozdě, zhulený z trávy, a díval se na hudební pořad *Don Kirshner's Rock Concert*. A pokud se mě prarodiče pokusili nějak usměrnit či kritizovat, začal jsem rádit. Brzy toho měli dost, zkoušet to večer co večer. Tak mě poslali k matce, která se při svých toulkách s mou nevlastní sestrou Ceci dostala do čtvrti Queen Ann Hill v Seattlu, kde žila se svým novým manželem Ramonem, velkým, dobráckým Mexičanem s vlastnoručně vylepšeným sportákem a černými vlasy ulízanými dozadu.

KONEČNĚ TADY BYLO VELKÉ MĚSTO a v něm různí šílení týpkové a zvrhlíci. Bylo dost velké na to, aby vyhovovalo mému duševnímu stavu, který charakterizovaly drogy, alkohol a posedlost hudbou. Ramone poslouchal El Chicano, Chuck Mangione, Sly and the Family Stone a veškerý možný hispánský jazz a funk, což se mě mezi jednotlivými tahy z trávy pokoušel naučit hrát na otlučenou, rozladěnou akustickou kytaru, které chyběla struna A.

Brzy jsme se samozřejmě přestěhovali do sousední čtvrti Fort Bliss, obrovského shluku malých podlouhlých domů po čtyřech bytech obývaných rodinami žijícími ze sociálních dávek. První den ve škole, místo aby mě zbili, se mě spolužáci zeptali, jestli hraju v nějaké skupině. Řekl jsem, že ano.

Cestou do školy jsem musel přsedat, a abych zabil čas při půlhodinovém čekání na druhý autobus, chodil jsem do obchodu s hudebními nástroji, který se jmenoval West Music. Na zdi tam visela krásná kytara – Les Paul Gold Top – která měla jasný a plný tón. Když jsem na ni hrál, představoval jsem si, že jsem na pódiu se Stooges a moje kvilející sóla se šplhají až ke stropu, zatímco se Iggy Pop svíjí u stojanu s mikrofonom a publikum vybu-

chuje nadšením, jako tehdy v tělocvičně střední školy v Jerome. Ve škole jsem se spřátelil s rockerem jménem Rick Van Zant, dlouhovělasým konzumentem hašišu, který hrál ve skupině a měl kytaru Fender Stratocaster a ve sklepe stack Marshall. Říkal, že potřebuje basáka, ale já jsem neměl nástroj.

Tak jsem jednou odpoledne vešel do West Music s prázdným kufrem na kytaru, který mi půjčil jeden z Rickových kamarádů. Požádal jsem o formulář uchazeče o práci, a když se prodavač otočil, aby ho někde našel, strčil jsem do kufru jednu z vystavených kytar. Srdce mi bušilo přes tričko a skoro jsem nemohl promluvit, když mi prodavač podával formulář. Začal jsem si ho prohlížet, a vtom jsem si všiml, že mi z kufru čouhá visačka s cenovkou od té kytary. Řekl jsem mu, že ještě přijdu, odložil jsem formulář a vyšel co nejledabyileji ven, přičemž jsem tím nápadným kufrem omlátil stěny, dveře a bicí soupravu, kterou jsem měl.

Měl jsem svoji první kytaru. Byl jsem připraven vrhnout se na rock, takže jsem hned zamířil k Rickovi do sklepa.

„Potřebuješ basáka,“ pravil jsem. „Tady ho máš.“

„Potřebuješ baskytaru,“ ušklíbl se.

„Jasně,“ opáčil jsem a hodil na stůl kufr. Otevřel jsem ho a vytáhl svůj nový majetek.

„To je kytara, ty vole.“

„Já vím,“ zalhal jsem. „Budu na ni hrát jako na basu.“

„To nejde!“

Tak jsem se rozloučil se svou první kytarou, prodal ji a za stržené peníze jsem koupil lesknoucí se černou baskytaru Rickenbacker s bílým pickguardem. Každý den jsem se snažil učit Stooges, Sparks – od nich především skladbu „This Town Ain’t Big Enough for Both of Us“ – a Aerosmith. Strašně jsem toužil být v Rickyho skupině, ale věděli stejně jako já, že neumím ani hovno. Kromě toho hráli tradiční rockové věci s mohutnými riffy, Ritchieho Blackmorea, Cream nebo Alice Coopera (především „Muscle of Love“). Nějaký kluk, který bydlel naproti Rickovi, zakládal skupinu jménem Mary Jane’s, tak jsem zkoušel jamovat s nimi, ale byl jsem naprosto neschopný. Dokázal jsem zahrát asi tak jednu notu za půl minuty a jenom jsem doufal, že je to ta pravá.

Nakonec jsem se před mládeží nepřístupným představením, kam jsem se pokoušel dostat, seznámil s klukem jménem Gaylord, což byl pankáč, který měl svůj vlastní byt a skupinu Vidiots. Každý den po škole jsem chodil k němu, kde jsme popíjeli alkohol, dokud jsme neztratili vědomí, přičemž jsme poslouchali New York Dolls, MC5 a Blue Cheer. Vždycky tam bývalo tak deset

dalších holek a kluků vymóděných v glamour stylu New York Dolls s nalakovanými nehty a make-upem. Říkali nám Whiz Kids, ne proto, že bychom konzumovali spoustu amfetaminu – což jsme sice dělali – ale proto, že jsme se okázale oblékali jako David Bowie, jehož album *Young Americans* tehdy právě vyšlo. Jako mods v Anglii jsme prodávali drogy, abychom si kupovali šaty. Prakticky jsem se ke Gaylordovi nastěhoval a přestal jsem chodit domů. Neustále jsem konzumoval drogy – trávu, meskalin, LSD, amfetamin – a byl jsem brzy autentický punk, jeden z Whiz Kids, který pro ně prodával drogy.

Začal jsem chodit s jednou dívkou jménem Mary. Všichni ostatní jí říkali Koňská hlava, ale já jsem ji měl rád, a to z jednoho prostého důvodu: ona měla ráda mě. Byl jsem tak šťastný, že se mnou nějaká holka vůbec mluví. Několik týdnů vyplněných drogami a rock'n'rollem mě sice učinilo trochu cool, ale stále jsem byl víceméně trapný. Měl jsem nabarvené nehty na rukou i na nohou, nosil jsem roztrhané punkové šaty, měl jsem make-up a všude jsem tahal baskytaru, třebaže jsem na ni pořád ještě neuměl hrát a nebyl jsem v žádné skupině.

Whiz Kids byli tak nápadní, že všude, kam jsme šli, si z nás dělali legraci. Ve škole jsem se rval, protože jedna parta černých dětí mě nazývala Alice Bowie a vždycky blokovala chodbu, abych nemohl projít. Na cestě ze školy domů jsem si začal obhlížet baráky, které bych mohl vykrást. Když jsem šel kolem, zaklepal jsem na dveře, a pokud nikdo po dva dny neotvíral, den nato jsem odpoledne vyrazil dveře od zadního vchodu a pobral všechno, co se mi vešlo pod bundu. Domů jsem chodil s kazetáky, televizory, lávovými lampami, fotoalby, vibrátory, zkrátka s čímkoliv, na co jsem přišel. Na našem sídlišti jsem vyplenil sklepy v každém bloku a pácidlem jsem se dostával do praček, abych vybral mince. Byl jsem neustále našťavaný – částečně proto, že drogy ovlivňovaly moje nálady, částečně proto, že jsem nesnášel svoji matku, a částečně proto, že to bylo punkové.

Téměř každý den jsem prodával a konzumoval drogy, kradl jsem, co se dalo, a rval se. Když jsem přišel domů, lehl jsem si na gauč a relaxoval při hudebním pořadu *Don Kirshner's Rock Concert*, dokud jsem neusnul. Matka nevěděla, co si se mnou počít: Byl jsem gay? Masový vrah, nebo umělec? Chlapec, nebo muž? Člověk z jiného světa, nebo co vlastně? Abych pravdu řekl, nevěděl jsem to ani já sám.

Pokaždé, když jsem vkročil do našeho domu, nastala hádka. Nelíbilo se jí, co se ze mě stávalo, a mně se zase nelíbilo, jaká byla odjakživa ona. Pak k tomu jednoho dne došlo: už jsem to dál nemohl snést. Na ulici jsem byl svobodný a nezávislý, ale doma jsem měl být dítětem. A já už jsem dítětem

nechtěl být. Tak jsem to doma všechno rozflákal, pořezal se a zavolal policii. V zásadě to zafungovalo, protože jsem od ní měl nadále pokoj.

Strávil jsem tu noc u kamaráda Roba Hemphilla, fanatika do Aerosmith, který si myslel, že je Steve Tyler. Podle něho byl Tyler punk, jakým by takový Mick Jagger nikdy nedokázal být. Když mě jeho rodiče vyhodili, přespával jsem v autě Ricka Van Zanta. Snažil jsem se vzbudit dříve než jeho rodiče, ale obvykle mě našli, když odcházeli do práce, jak spím na zadním sedadle. Když mě nachytali potřetí, zavolali matce.

„Co to má znamenat?“ zeptal se pan Van Zant. „Váš syn přespává v mém autě.“

„Já už se o něho nestarám,“ odpověděla matka a zavěsila.

Pokud jsem mohl, tak jsem chodil do školy. Daly se tam vydělat peníze. O přestávkách jsem balil zájemcům marihuanové cigarety a prodával je – dvě za padesát centů. Po dvou měsících dobrého byznysu se zpoza rohu vynořil ředitel a nachytal mě s pytlíkem marihuany na klíně. To byl můj poslední den ve škole. V průběhu jedenácti let jsem byl v sedmi školách a už jsem toho stejně měl dost. Když mě vyloučili, trávil jsem dny pod mostem na 22. ulici, kde zabíjeli čas všichni ztroskotanci a odpadlíci ze školy. Nikam jinam jsem nechodil.

Našel jsem si práci na nádraží Victoria, kde jsem umýval nádobí, a pronajal jsem si jednopokojový byt s dalšími sedmi kamarády, které taky vyhodili ze školy. Ukradl jsem další baskytaru a na jídlo jsem čekával u popelnice za nádražím, kam sběrači nádobí vyhazovali zbytky jídel. Pak jsem se začal propadat do deprese: ještě před rokem jsem chtěl dobýt celý svět a teď můj život nikam nesměřoval. Když jsem narazil na své staré kamarády, Ricka Van Zanta nebo Roba Hemphilla či Koňskou hlavu, cítil jsem, že k nim už nepatřím, jako bych právě vylezl z kanalizace a hrozilo, že je ušpiním.

Nechtělo se mi chodit do práce, tak jsem to zabalil. Když jsem už neměl na zaplacení nájemného, nastěhoval jsem se ke dvěma prostitutkám, kterým se mě zželelo. Bydlel jsem u nich v komoře, a abych se tam cítil trochu jako doma, pověsil jsem si na zeď plakáty propagující alba *Get Your Wings* od Aerosmith a *Come Taste the Band* od Deep Purple. Byl jsem na dně. Jednoho dne jsem se vrátil do své komory a zjistil jsem, že moje dvě matky-kurvy jsou pryč. Domáci je vyhodil, takže jsem byl opět zpátky v autě Van Zantových.

Abych získal peníze, začal jsem před různými koncerty prodávat meskalin ukrytý v čokoládě. Na koncertě Rolling Stones na stadionu Seattle Coliseum ke mně přišel jakýsi pihovatý kluk a povídá: „Vyměním jointa za nějaký meskalin.“ Souhlasil jsem, protože meskalin byl levný, ale v tu ránu se z nedalekého auta vyřítily dva policisté a nasadili mi pouta. Kluk byl

detektiv z protidrogového oddělení. Odtáhli mě za doprovodu kopanců a nadávek do podzemí stadionu.

Z nějakého důvodu si mě ale ani nezapsali. Vyslechli mě, pohrozili mi desetiletým vězením jako minimálním trestem a pak mě nechali jít. Dodali, že jestli mě ještě někdy uvidí, vsadí mě za mříže, i kdybych nic neudělal. Měl jsem pocit, že můj život je u konce: neměl jsem kde bydlet, neměl jsem nikoho, komu bych mohl důvěřovat, a navíc jsem nehrál v jediné skupině. Jako hudebník jsem vlastně totálně propadl. Několik týdnů předtím jsem svoji baskytaru prodal, abych nakoupil další drogy k prodeji.

Takže jsem udělal to jediné, co pankáč, který klesne až na dno, může udělat: zavolať jsem domů.

„Musím pryč ze Seattlu,“ sdělil jsem úpěnlivým hlasem matce. „A potřebuji, abys mi pomohla.“

„Proč bych ti měla pomáhat?“ zeptala se chladně.

„Chci jet za babičkou a za dědečkem,“ prosil jsem.

Druhý den matka přišla na nádraží, aby mě posadila na autobus. Nechtěla mě sice už nikdy vidět, ale natolik mi nedůvěřovala, že mně nechtěla jen poslat peníze. Chtěla mi také připomenout, že ona je trpící světice, která se pro mě obětuje, a já jsem sobecký spratek. Ale mně v hlavě znělo jen: „Tak! Vypadnu odsud a už se nikdy nevrátím.“

Na cestu jsem měl z hudby jen kazety Aerosmith a Lynyrd Skynyrd a otlučený kazeťák. Poslouchal jsem ty kazety pořád dokola, dokud jsme nedojeli do Jerome. Vystoupil jsem z autobusu na pěticentimetrových podpatcích, v šedém tvídovém saku, s rozčepýřenými vlasy a nalakovanými nehty. Babička při pohledu na mě zbledla.

Mimo Seattle a dosah matky jsem už nic nevyváděl. Po zbytek léta jsem pracoval na farmě, kde jsem přemísťoval závlahové trubky. Vydělané peníze jsem si ukládal a pak jsem si za ně koupil kytaru – kopii Gibson Les Paul, kterou měli v obchodě se zbraněmi za 109 dolarů.

Moje samolibá teta Sharon přijela několikrát na farmu se svým novým manželem, manažerem nahrávací společnosti v Los Angeles, který se jmenoval Don Zimmermann. Byl u Capitol Records, společnosti, pod kterou patřili Beatles a Sweet, a začal mně posílat kazety a rockové časopisy. Jednoho dne, kdy jsem rozbaloval jeho nejnovější zásilku, mě osvítilo poznání: já tady v posraném Idahu poslouchám Petera Framptona, zatímco v Los Angeles Runaways a Kim Fowley a Rodney Bingenheimer a všichni ti úžasní lidé z časopisu Creem paří ve všech možných rockových klubech. To všechno se děje tam daleko a já tam nejsem.

Kapitola 2

M I C K

O MICKOVĚ NANEJVÝŠ PŘÍJEMNÉM
NÁHODNÉM SETKÁNÍ S PRODEJCEM LIHOVIN

V podniku Stone Pony chtěli dva doláče za panáka tequilly, které jsem nehodlal platit. Ten večer jsme vlastně měli mít pití zdarma, protože tam hrála jižanská kapela, jejímž jsem byl členem. Původně si říkali Ten-Wheel Drive, ale řekl jsem jim, že pokud budou chtít, abych s nimi hrál, musí si změnit jméno. Teď jsme se jmenovali Spiders and Cowboys, což na mé hodnotící škále názvů skupin od jedné do deseti představovalo asi tak 4,9.

V North Hollywood jsem si zašel do baru Magnolia Liquor na ulici Burbank Boulevard na sklenku levné tequilly. Byla studená jako cecek čarodějnice. Hleděl jsem celou dobu do země a přemýšlel, jak bych mohl Spiders and Cowboys trochu poučit o dobré hudbě. Nestrávil jsem celý život hraním na kytaru, pro které jsem zanedbával svoje děti, rodinu, školu, prostě všechno, abych skončil v kapele hrající jižanský rock.

Když jsem tam tak stál, chlápek za barem ke mně prohodil: „Ty vypadáš jako rocker.“ Nedokázal jsem uhodnout, jestli mně lichotí nebo si ze mě dělá srandu. Zvedl jsem oči a uviděl mladého kluka s rozčuchanými, černě nabarvenými vlasy, upatlaným make-upem a koženými kalhotami. Myslím, že jsem mu odpověděl, že taky vypadá jako rocker.

Když někoho potkám, vždycky odhaduji, jestli bych s ním nemohl hrát, tak jsem se rozhodl, že mu položím několik otázek, abych zjistil jeho potenciál.

Právě se sem přistěhoval a bydlel u tety se strýcem, který byl nějaké velké zvíře v Capitol Records či kde. Jmenoval se Frank, hrál na basu a jevil se jako dobrý týpek. Pak ale řekl, že poslouchá Aerosmith a Kiss, a já Kiss nesnáším. Ti kreténi se mně nikdy nelíbili. Okamžitě jsem ho vyškrtl ze seznamu lidí, se kterými bych mohl kdy hrát. Měl jsem rád kvalitní hudbu, jako byl třeba Jeff Beck nebo Paul Butterfield Blues Band.

„Poslyš,“ řekl jsem tomu klukovi. „Jestli chceš vidět skutečně dobrého kytaristu, přijď po šichtě do Stone Pony.“

Byl to arogantní kluk a myslel jsem si, že se tam neobjeví. Kromě toho vypadal tak na sedmnáct, takže jsem pochyboval, že ho pustí dovnitř. Vlastně jsem na něho úplně zapomněl, dokud jsem ho neuviděl při koncertě. Hrál jsem slide kytaru s mikrofonním stojanem, šíleně sóloval a on tam stál s hubou tak dokořán, že by mu tam mohl někdo vlézt.

Po koncertě jsme si spolu dali několik panáků a kecali, jak lidé kecají, když vypijí příliš mnoho tequilly. Dal jsem mu svoje telefonní číslo. Nevím, jestli ho někdy použil, protože jsem odjel odehrát pár koncertů na Aljašku. Stejně mně to bylo jedno: měl rád Kiss.

3

Kapitola
N I K K I

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ MLADÉHO NIKKIHO,
JEHO BOJ S JEDNORUKÝM BANDITOU,
S BOLAVÝM PENISEM A DALŠÍ VELMI ZÁBAVNÉ PŘÍHODY

*S*trýc Don se snažil omotat si mě okolo prstu.

Nechal mě řídit svůj světlemodrý pick-up Ford F10 vybavený mohutnými radiálkami, sehnal mi práci v obchodě s deskami Music Plus, kde nám manažer procpával nosy kokainem, vzal mě do obchodu a koupil mi džíny do zvonu a špičaté boty a přinesl mi plakáty Sweet, abych si mohl vyzdobit pokoj. A ze všech stran se na mě valila muzika – X, Dils, Germs, Controllers. L. A. bylo místo, které jsem hledal, a šla mi z něj hlava kolem.

Měla to být otázka jen několika měsíců, než jsem to zase všechno posral a stal se opět bezdomovcem a nezaměstnaným.

U strýce jsem si připadal jako pankáč, který se ocitl v nějakém televizním seriálu z padesátých let. Jeho rodina vedla vzorový život středních vrstev v dokonalém malém domě s dokonalým malým bazénem. Děti jezdily venku na kolech, dokud je večer maminka nezavolala k večeři. Očistily si boty, zuly se, šly si umýt ruce, pomodlily se a daly si na klín ubrousky. Lidé se rozdělují na ty, kteří považují život za válku, a na ty, kteří jej považují za hru. Tato rodina nepatřila tam ani tam: raději seděla stranou a pozorovala z dálky, jak jde život kolem.

Pro mě to byla válka: ze všech pórů mi odkapával vztek. Nosil jsem

upnuté rudé kalhoty, které se vpředu zavazovaly na tkaničky, špičaté boty a make-up. I když jsem se pokusil zapadnout, nešlo to. Jednoho dne si bratranec Ricky s několika kamarády kopali s balónem a já jsem se pokusil k nim přidat. Nedokázal jsem to: nepamatoval jsem si, jak se vlastně kope do balónu a vůbec hraje. Snažil jsem se je motivovat, abychom dělali něco zábavného, jako třeba sehnali někde alkohol, utekli, vyloupili banku nebo něco takového. Chtěl jsem si s někým povídat o tom, proč se Brianu Connollymu ze Sweet krouťí vlasy dovnitř a mně ne. Dívali se na mě, jako kdybych spadl z jiné planety.

Pak se mě Ricky zeptal: „Ty máš make-up?“

„Jo,“ odvětil jsem.

„Chlapi nenosí make-up,“ prohlásil pevně, jako kdyby to byl nějaký zákon a jeho kamarádi se usnesli stejně jako porota u soudu.

„Tam, odkud jsem, nosí,“ řekl jsem, otočil se na podpatku a utekl pryč.

V nákupním centru jsem vídal, jak dívky s účesem Farrah Fawcettové nakupují v butikích, a hlavou mi táhlo: „Kde je moje Nancy?“ Byl jsem Sid Vicious, který hledá svoji Nancy Spungenovou.

Nakonec jsem své bratrance úplně ignoroval. Vysedával jsem ve svém pokoji a hrál na baskytaru přes starý zesilovač, který zabíral půl stěny a fungoval původně jako hifi věž. Když jsem se rozhodl přijít ke stolu na jídlo, neomluvil jsem se a ani jsem se nepomodlil. Na Dona jsem směřoval otázky jako: „Kámo, povídej mi něco o Sweet! Berou hodně drog?“ Pak jsem začal chodit do klubu a přicházet, kdy se mi zachtělo. Když se pokusili vnutit mi být jen jediné domácí pravidlo, poslal jsem je do prdele. Byl jsem arogantní, nevďěčný parchant. Tak mě vykopli a já rozzuřeně zmizel. Byl jsem na ně našťvaný stejně jako na matku a opět jsem se ocitl sám, přičemž za to mohli všichni ostatní kromě mne.

Našel jsem si jednopokojový byt poblíž Melrose Avenue a přemluvil jsem majitelku, aby mně ho pronajala bez složení zálohy. Za rok a půl jsem jí nezaplatil ani cent, i když jsem si ještě chvilku dokázal udržet místo v Music Plus. Ten obchod byl pro mě rájem – kokain, tráva a neustále kolem proudící sexy kočky. U pokladny jsem umístil cedulku: „Basový kytarista hledá skupinu“. Lidé se ptali: „Kdo je ten baskytarista?“ Když jsem jim řekl, že já, tak to akceptovali. Říkali mi o konkurzech a zvali mě na koncerty.

Jeden z nich byl rockový zpěvák a kadeřník zároveň (což je vždy špatná kombinace) jménem Ron, který potřeboval někde bydlet. Nechal jsem ho u sebe. Měl spoustu přítelkyň a brzy jsme tam měli malý harém. V obchodě jsem se seznámil s dívkou jménem Alli, všichni jsme šňupali halucinogen

Canebenol, pili pivo a motali se v rockovém klubu Starwood. Pak jsme zamířili do mého bytu, šukali a poslouchali album *Runt* od Todda Rundgrena. Měl jsem všechno, co jsem chtěl, a zadarmo – drogy, desky i sex. Koupil jsem si i auto, Plymouth z roku 1949, který stál sto dolarů a byl tak na hovno, že když jsem jel pro Alli k jejím rodičům, musel jsem do kopce k jejich domu vycouvat, protože jiným způsobem to motor nezvládal.

Nakonec mě z Music Plus vyhodili. Manažer mě obvinil, že kradu peníze z pokladny, a já jsem mu řekl, ať jde do prdele.

„Ty běž do prdele,“ zařval.

Zachvátila mě zuřivost a udeřil jsem ho do tváře a do žaludku. Přitom jsem řval: „Tak co teď uděláš?“

Moc toho udělat nemohl: měl jen jednu ruku.

Nejhorší na tom bylo, že měl pravdu: opravdu jsem kradl peníze z pokladny. Byl jsem vrtošivé dítě, které nesnášelo, když mu někdo něco vytýkal, třebaže oprávněně.

NAKONEC JSEM SI NAŠEL MÍSTO prodavače vysavačů po telefonu, ale nepodařilo se mně uzavřít ani jediný obchod. Jeden z kolegů prodejců mě upozornil na místo čističe koberců, na které byl jen jeden požadavek, a to mít auto. Vzal jsem to místo s jediným záměrem: že budu chodit k lidem do domu, a když nainstaluji v jejich ložnici parní vysavač, řeknu jim, aby na chvíli odešli, a pak jim proberu jejich skříňky na léky a seberu cokoli, co se mi bude hodit. Abych si vydělal něco navíc, nosil jsem s sebou láhev vody, kterou jsem vydával za chemikálii Scotchgard, a nabízel jsem, že ji mohu aplikovat na jejich koberce, aby se na ně nechytala špína. Vysvětloval jsem, že běžná cena je 350 dolarů za celý dům, ale jelikož jsem student, který se snaží vydělat si na studium, udělal bych jim to za sto, když mně zaplatí hotově a budou mlčet. Tak jsem chodil po domě, stříkal po kobercích vodu a kradl všechno, o čem jsem se domníval, že na to během několika následujících dní nepřijdou.

Začal jsem mít spoustu peněz, ale nájemné jsem pořád neplatil. Bytový komplex, kde jsem bydlel, byl něco jako chudinská verze *Melrose Place*. Mými sousedy byli jedni mladí manželé, a když se dočasně rozešli, začal jsem šukat manželku, dokud se manžel nevrátil. S ním jsem se pak skamarádil a rozhodli jsme se obchodovat se sedativem quaalude, které se tehdy dostalo velmi do módy. Zřejmě jsem ho nakonec spolykal stejně, kolik jsem ho prodal.

Ve stejnou dobu jsem s Ronem a několika jeho přáteli začal dávat dohromady svoji první skupinu: s dívkou jménem Rex, která zpívala a pila jako

Janis Joplin, a jejím klukem, který se jmenoval Blake nebo tak nějak. Nazvali jsme se Rex Blade a vypadali jsme velmi dobře. Měli jsme bílé kalhoty, které se ve předu i vzadu zašněrovaly, upjaté černé vestičky a rozčuchané vlasy, s nimiž jsme vypadali jako herec Leif Garret, když se špatně vyspí. Zkoušeli jsme v administrativní budově vedle zkušebny, kde cvičili Mau Maus. Bohužel, stejně dobře, jako jsme vypadali, jsme rozhodně nezněli. Při pohledu zpátky je nutno konstatovat, že působení v Rex Blade byla jen dobrá záminka, proč brát drogy, a mně to poskytovalo oprávnění vykládat různým dívkám, že hraju ve skupině. Jako obvykle byla kvůli mé nezodpovědnosti tato perioda mého života velmi krátká. Myslím, že všechno, co jsem kdy zažil, bylo vždy tak krátkodobé a přechodné, protože pokud něco bylo stabilní příliš dlouho, začal jsem propadat panice a vrhl se na sebe destrukci. Takže z Rex Blade mě vyhodili pro klasickou chybu rockového začátečníka, kterou udělalo už tolik lidí přede mnou a i po mně a kterou budou lidé dělat až do konce světa. Dojde k tomu, když začnete psát vlastní skladby. Vaše slova se vám zdají velmi důležitá a máte svoji vlastní vizi, která vylučuje vizi kohokoliv jiného. Člověk je příliš narcistický na to, aby si uvědomil, že jediný způsob, jak se zlepšit, je poslouchat jiné. Tento problém byl ještě znásoben mojí umíněností a prchlivostí. Kdybych byl Rex nebo Blake, vyhodil bych sebe sama z kapely taky, spolu se všemi nicotnými tříakordovými zázraky, které jsem považoval za veledíla.

O několik dní později zaklepali na moje dveře policisté a vyhodili mě na ulici. Po roce a půl neplacení nájemného jsem byl nakonec soudně vystěhován. Nastěhoval jsem se do garáže za sto dolarů měsíčně, kterou jsem objevil v inzerátu. Spal jsem na podlaze, bez topení a bez nábytku. Měl jsem jen hifi věž a zrcadlo.

Každé ráno jsem spolykal hrst amfetaminů a jel na šichtu od šesti do šesti v továrně ve Woodland Hills, kde jsme namáčeli počítačové desky s tištěnými spoji do jakési chemikálie, ve které by člověku upadla ruka. Po práci, kde jsem mimo jiné také hrával videohru Pong a rval se s Mexičany (což byly rozmíšky ne nepodobné těm, které jsem si měl později užít s naším polomexickým, poloblondatým zpěvákem), jsem jel přímo do baru Magnolia Liquor na Burbank Boulevard a pracoval zase tam od sedmi večer do dvou do rána. Před odchodem jsem si do bot nacpal tolik lahví chlastu, kolik se jich tam jen vešlo, a jel hodinu do své garáže. Chlastal jsem a stál před zrcadlem, potřásal svými houstnouchými černými vlasy, křivil pusu do různých grimas, pohazoval si okolo krku kytarou a snažil se vypadat jako Johnny Thunders z New York Dolls, dokud jsem vyčerpáním a vlivem alko-

holu neupadl do spánku. Pak jsem se probudil, naládoval se prášky a všechno začalo nanovo.

Bylo to všechno součástí mého plánu: hodlal jsem se prací třeba oddělat, ale našetřit tolik, abych si mohl koupit vybavení, které jsem potřeboval k založení skupiny, jež by byla buď šíleně úspěšná, nebo by zaujala tisíce bohatých buchet. Buď jak buď, konečným cílem bylo, abych byl zabezpečen tak, že bych už nemusel do konce života pracovat. Abych si vydělal něco navíc, markoval jsem každému, kdo si objednal lihovinu, jenom polovinu částky, o kterou jsem si řekl. Napsal jsem si částku, kterou jsem si nena-markoval, na kousek papíru a strčil ho do kalhot. Po zavíračce jsem pak sečetl peníze, o které jsem podnik ojeбал, shrábl je a zavřel hospodu, bohatší o osmdesát doláčů. V Music Plus jsem dostal školu.

Jednou večer, když jsem byl naládovaný speedem a alkoholem, přišel do baru shrbený rocker s černými vlasy. Vypadal jako strašidelná verze John-nyho Thunderse z New York Dolls, tak jsem se ho zeptal, jestli je muzikant. Přikývl, že jo.

„Co posloucháš?“ zeptal jsem se.

„Paul Butterfield Blues Band a Jeffa Becka,“ odpověděl. „A co ty?“

Byl jsem zklamaný, že tenhle hrbáč, který vypadá tak šíleně, má takový krotký, předvídatelný vkus. Vychrlil jsem na něj seznam pořádné hudby, kterou jsem poslouchal já – „The Dolls, Aerosmith, MC5, Nugent, Kiss“ – a on reagoval pohrdavým pohledem. „Aha,“ řekl suše, „já poslouchám opravdové muzikanty.“

„Běž do prdele,“ opáčil jsem. Taková nafoukaná nula!

„Ne, ty běž do prdele,“ řekl, nikoliv zlostně, ale pevně a s převahou, jako kdybych měl brzy poznat, jak se mýlím.

„Vypadni z mého baru, vole.“ Dělal jsem, jako kdybych chtěl přeskočit barový pult a nakopat mu do jeho jeffbeckovské prdele.

„Jestli chceš vidět opravdového kytaristu, přijď se na mě podívat dnes večer. Hraju tady kousek dál.“

„Kurva, vypadni odsud. Mám na práci jiné věci.“

Ale samozřejmě jsem se na něho šel podívat. Sice se mně nelíbil jeho vkus, ale líbilo se mi jeho chování.

Ten večer jsem ukradl láhev Jacka Danielse, nacpal ji do ponožky a opil se před barem. Uvnitř jsem spatřil toho chlapáckého malého Quasimoda oblečeného v kůži, jak hraje na kytaru stojanem na mikrofon a točí s ní co nejrychleji okolo krku. Byl úplně šílený, mlátil do kytary, jako kdyby ji právě načapal v posteli se svou milenkou. V životě jsem ještě neviděl nikoho tak-

IN THE MATTER OF THE ESTATE OF
FRANKLIN CARLTON FERANNA
Address 3012 LEROYNE ST.
LOS ANGELES, CA.
90026
Telephone (213) 662-9047

LOS ANGELES COUNTY CLERK
CENTRAL DISTRICT
ENTERED 6007 FIVE
Nov 20 '80 7673 278

FILED

NOV 7 1980

JOHN J. CORCORAN, COUNTY CLERK

BY S. M. MANDER, Deputy

SUPERIOR COURT OF THE STATE OF CALIFORNIA
FOR THE COUNTY OF LOS ANGELES

In the Matter of the Application of
FRANKLIN CARLTON FERANNA

No. C 370460

DECREE CHANGING NAME

for Change of Name

The application of FRANKLIN CARLTON FERANNA

for an Order of Court changing HIS name to
(his, her or their) NIKKI SIXX

in place of HIS present name came regularly to be heard in Department 1-A of the
(his, her or their) above-entitled Court, this 7th day of Nov. 1980 and proof having been made to the satisfaction of
the Court that notice of hearing was given in the manner and form required by law and order of this Court, and no

objections having been filed by any person, and evidence having been produced on behalf of petitioner in support of said application, and the Court being satisfied that there is no reasonable objection to the petitioner assuming the name proposed; and
it appearing to the satisfaction of the court that all the allegations of said application are true and that the order prayed for should be granted;

IT IS THEREFORE ORDERED, ADJUDGED AND DECREED that petitioner name of

FRANKLIN CARLTON FERANNA be and the same
is hereby changed to NIKKI SIXX
(is or are)

The Clerk is ordered to enter this decree.

Dated: NOV 7 1980 19

[Signature]
Judge of the Superior Court

THE LOS ANGELES DAILY JOURNAL
Established 1888

210 South Spring St., Los Angeles, Ca 90012
P.O. Box 54026, Los Angeles, Ca 90054
Telephone (213) 625-2141

JOURNAL OF COMMERCE-REVIEW
Established 1917

210 South Spring St., Los Angeles, Ca 900
P.O. Box 54026, Los Angeles, Ca 9005
Telephone (213) 624-3111

THE DOCUMENT TO WHICH THIS CERTIFICATE IS AT-
TACHED IS A FULL, TRUE AND CORRECT COPY OF THE
ORIGINAL ON FILE AND OF RECORD IN MY OFFICE.

ATTEST DEC 9 1980

JOHN J. CORCORAN, County Clerk and Clerk of the
Superior Court of California,
County of Los Angeles,

BY *[Signature]* DEPUTY

hle hrát na kytaru. A ten člověk marnil svůj talent s kapelou, která vypadala jako zapomenutí Allman Brothers. Po koncertě jsme si sedli a opili se spolu. Jeho hraní mě usadilo a rozhodl jsem se, že mu odpustím jeho posraný hudební vkus. Nato jsme si několikrát telefonovali a pak se mi ztratil.

Začal jsem střídat kapely jako různé druhy amfetaminu. Chodil jsem na konkurzy ohlašované v inzertních novinách *The Recycler*, nastoupil do skupiny na jeden den a pak se už nikdy neukázal. Nakonec jsem se naučil nechávat svoji baskytaru v kufru auta, když jsem se šel s nějakou kapelou seznámit. Pokud neměli žádné charisma – což bylo téměř vždy, jelikož všichni byli jako Lynyrd Skynyrd a já jsem byl Johnny Thunders – řekl jsem jim, že si skočím do auta pro nástroj, a pak jsem zmizel.

Ale moje důslednost se vyplatila. Odpověděl jsem na inzerát skupiny, která se jmenovala Garden nebo Soul Garden nebo Hanging Garden či Hanging Soul. Byla to parta podezřele vypadajících týpků s dlouhými černými vlasy, což bylo víceméně totéž, jak jsem vypadal já. Hráli však příšerný psychedelický rock à la Doors, a tak jsem vyklidil pole. Ve Starwoodu jsem však potkával kytaristu skupiny Lizziego Greye. Měl dlouhé kudrnaté vlasy, elastické dámské tílko bez ramínek a boty s vysokými podpatky. Kříženec Alice Coopera a chřestýše – buď nejkrásnější žena, nebo nejošklivější chlap, jakého jsem kdy viděl, s jedinou výjimkou, kterou byl zpěvák Tiny Tim. Brzy jsme zjistili, že máme společnou vášeň pro Cheap Trick, Slade, New York Dolls, staré Kiss a Alice Coopera, obzvláště album *Love It to Death*.

Právě přes Lizziego jsem se dostal do své první kapely v Hollywoodu. Lizziego pozval mohutný, strach nahánějící parchant jménem Blackie Lawless, aby hrál ve skupině zvané Sister, kde působil také šílený kytarista Chris Holmes. Znal jsem Blackieho z hospod Rainbow Bar a Grill: postavil se vždy doprostřed místnosti, vysoký s dlouhými černými vlasy, v černých kožených kalhotách a s černými stíny pod očima, přičemž vyzařoval nějaký druh rebelantského magnetismu, díky kterému se kolem něho točily houfy dívek. Lizzie nějak přemluvil Blackieho, aby mě nechal hrát v Sister na basu, čímž byla sestava velmi ošklivé a hrůzu nahánějící skupiny dokonalá. Zkoušeli jsme na Gower Street v Hollywoodu v domě, kde zkoušeli také Dogs.

Blackie byl úžasný skladatel, a přestože byl studený a uzavřený, hovory s ním byly inspirující, protože chtěl dělat dojem nejenom hudbou, ale i zjevem. Líbilo se mu polykat červy nebo kreslit pentagramy na pódiu – zkrátka dělat cokoli, co vyvolá u publika nějakou reakci. Nahráli jsme třeba ve studiu píseň „Mr. Cool“ a pak jsme se posadili a hodiny diskutovali o tom, co budeme mít na sobě na pódiu nebo co se Blackie snaží svými skladbami

vyjádřit. Blackie bohužel spadal do stejné kategorie lidí jako já, kteří pojmají život jako válku – a musel být vždy generál. My ostatní jsme měli být dobrými vojáky, a nic víc. Takže jsme do sebe brzy začali narážet, stále znovu a znovu, načež jako generál neměl jinou možnost než mě propustit ze služby. Brzy nato vykopl také Lizzieho a my dva jsme se rozhodli založit si vlastní skupinu.

V té době jsem byl už zase úplně bez peněz. Z hospody i z továrny mě vyhodili, jelikož jsem kvůli zkouškám nechodil do práce. Našel jsem si místo v prodejně desek Wherehouse Music na ulici Sunset and Western, kde mi procházelo, že jsem se objevoval, kdy se mi zlíbilo. Když jsem to měl s penězi už opravdu napjaté, dával jsem krev na jedné klinice, abych zaplatil účty. Jednou ráno, když jsem jel autobusem do Wherehouse Music, jsem se seznámil s dívkou jménem Angie Saxonová. Obecně mě ženy vůbec nezajímaly, kromě těch několika minut rozkoše, které mi mohly poskytnout: po zbytek času mi překážely. Ale Angie byla jiná: byla to zpěvačka a mohli jsme si povídat o hudbě.

Kromě Angie a Lizzieho jsem neměl žádné přátele, kteří by mi vydrželi déle než týden, a nikoho, komu bych mohl důvěřovat. Protože jsem měl pořád hlad a ládoval jsem se povzbuzujícími prostředky, často jsem měl pocit, jako kdybych neměl tělo, jako kdybych byl jen vibrující masa nervů. Jednoho dne, kdy jsem se cítil obzvláště mizerně a v úzkých, jsem se rozhodl vyhledat svého otce. Přesvědčil jsem sebe sama, že mu chci zavolat, protože potřebuji peníze – peníze, které mi dlužil za všechny ty roky, kdy se mnou nebyl –, ale když se na to dívám dnes, myslím, že jsem toužil cítit se s někým spojený, promluvit si s ním a později se možná dozvědět, proč je ze mě takový blázen. Zavolał jsem babičce, pak matce a dozvěděl jsem se, že naposledy slyšeli, že pracuje v San José v Kalifornii. Zavolał jsem na informace, vyžádal si číslo na Franka Ferannu a dostal jsem ho. Napsal jsem si to číslo vedle telefonu a lokl si rádně z láhve whisky, abych sebral odvahu je vytočit.

Zvedl to po prvním zazvonění, a když jsem mu řekl, že jsem to já, jeho hlas najednou zněl nevrle. „Já nemám syna,“ řekl mi. „Nemám syna. Nevím, kdo jste.“

„Jdi se vysrat,“ zaječel jsem do telefonu.

„Neopovažuj se sem ještě někdy volat,“ odsekl a zavěsil.

To bylo naposled, co jsem kdy slyšel jeho hlas.

Několik hodin jsem plakal a přitom vytahoval z obalů desky, házel jimi do zdi a pozoroval, jak se rozbíjejí na kusy. Sebral jsem kus vinylu a poškrábal jsem si paže, po čemž mi zůstaly křížem krážem čáry zdobené kapkami krve.

*London, zleva shora: John St. John, Dane Rage,
Nigel Benjamin, Nikki Sixx a Lizzie Grey.*

I když jsem si myslel, že tu noc neusnu, nějak se mi to podařilo a ráno jsem se probudil podivně klidný. Rozhodl jsem se, že si nechám změnit jméno. Nechtěl jsem zůstat po zbytek života jmenovcem toho chlapa. Jakým právem mohl prohlásit, že nejsem jeho syn, když mi ani nikdy nebyl otcem? Nejprve jsem zabil Franka Ferannu mladšího v písni „On with the Show“, kam jsem vložil text: „Onehdy v noci zemřel Frankie/ někdo říká, že to byla sebevražda/ ale my všichni víme/ jak to bylo.“ Pak jsem to učinil soudní cestou.

Vzpomněl jsem si, že Angie pořád mluvila o svém bývalém příteli z Indiany, který se jmenoval Nikki Syxx a hrával v jedné revivalové skupině a později v surf-punkovém souboru s názvem John and the Nightriders. To jméno se mi strašně líbilo, ale nemohl jsem ho jen tak ukrást. Tak jsem se rozhodl, že se budu jmenovat Nikki Nine. Ale všichni říkali, že je to moc punkové a punk se nyní stával příliš středním proudem. Potřeboval jsem něco, co by bylo víc rockové, a jméno Six takové bylo. Dospěl jsem

k názoru, že ten, kdo si myslí, že surfování má něco společného s punk rockem, si nezaslouží takové perfektní jméno a požádal jsem o změnu jména na Nikki Sixx. Bylo to, jako kdybych mu ukradl duši, protože po léta mě různí lidé zastavovali a říkali: „Nikki, kámo, pamatuješ si mě z Indiany?“ Říkal jsem jim, že jsem nikdy v Indianě nebyl, a oni reagovali: „Neblbni, vždyť jsem tě viděl s John and the Nightriders.“

Několik let nato, když jsme byli na turné s albem *Girls, Girls, Girls*, jsem v hotelu přepínal televizní kanály a najednou jsem spatřil podivnou postavu s nažloutlou tváří a dlouhými vlasy, jak poskytuje interview. Uslyšel jsem slova: „Je to ďábel,“ a začal jsem se dívat. Byl to on a jako pominutý ječel: „Sebral mi jméno, vysál moji duši a prodal ji vám všem – to já jsem byl původní Nikki Syxx. A teď zneužívá moje jméno k šíření slova Satanova.“ Nikki Syxx – neboli John, jak se nyní jmenoval, a to velmi příznačně, neboť v Novém zákoně je to právě svatý Jan, který předpovídá apokalypsu – se stal znovuzrozeným křesťanem.

ANGIE MĚ PŘESVĚDČILA, ABYCH SE NASTĚHOVAL s bandou muzikantů do bytu za květinářstvím naproti střední škole Hollywood High School. Všude po bytě se motali lidé toužící stát se rockovými hvězdami: spali ve vaně, na vstupním schodišti, za pohovkou. A jeden z nich způsobil, že jednou odpoledne celý dům lehl popelem. Vracel jsem se ze svého obchodu s deskami a spatřil jsem, jak celý dům doutná, obklopen zvědavými středoškoláky. S baskytarou v ruce – nosil jsem ji pořád s sebou, aby mi ji někdo v domě neukradl – jsem vběhl dovnitř, abych ještě něco svého zachránil. Všiml jsem si, že tam stojí piano, které měl pronajaté kluk, který odjel navštívit svoje rodiče, tak jsem ho vytlačil z domu a dotlačil až do obchodu s hudebními nástroji na Highland Avenue, kde jsem ho prodal za sto dolarů.

Angie mě nechala bydlet u sebe ve čtvrti Beachwood Cannon, kde jsem se celé dny povaloval, poslouchal její desky a barvil si vlasy různými barvami, zatímco ona nám vydělávala peníze coby sekretářka. Na to piano jsem si už ani nevzpomněl, až půl roku nato zastavili před domem dva policisté, zabouchali na dveře a ptali se po člověku jménem Frank Feranna, který ukradl piano. Řekl jsem jim, že neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval.

Když jsme se zrovna nepokoušeli dát s Lizziem dohromady naši vlastní skupinu, chodil jsem s Angie na Redondo Beach, kde zkoušela ona se svojí skupinou. Nesnášel jsem je, protože poslouchali Rush a měli spoustu kytarových krabiček, diskutovali o technice přiklepů, a co bylo nejhorší, měli kudrnaté vlasy. Pokud existuje jeden jediný genetický rys, který automaticky

diskvalifikuje muže, aby mohl být rockerem, pak jsou to kudrnaté vlasy. Nikdo, kdo je cool, nemá kudrnaté vlasy; kudrnaté vlasy mají lidé jako cvičitel aerobiku Richard Simmons, postava ze seriálu *Greatest American Hero* nebo zpěvák REO Speedwagon. Jedinými výjimkami jsou Ian Hunter ze skupiny Mott the Hoople, jehož vlasy jsou víc rozcuchané než kudrnaté a Slash z Guns N'Roses, ale jeho vlasy jsou kučeravé a to je cool.

U žen je ekvivalentem kudrnatých vlasů, když šilhají. Pokud je u žen nějaký genetický rys, který je předurčuje k tomu, aby mě nesnášeli, pak je to šilhání. U šilhavých žen jsem nikdy neměl úspěch a jedna z nich byla náhodou spolubydlící Angie. Jednou večer jsem se opil a pokoušel jsem se vlézt k ní do postele, načež to na mě druhý den řekla Angie. Snažil jsem se Anglie přesvědčit, že jsem myslel, že to byla její postel, ale znala mě příliš dobře a vykopla mě z domu. Nastěhoval jsem se do hollywoodského slumu prolezlého drogami a prostitutkami a soustředil jsem se na to, abych spal ve své posteli a dal s Lizziem dohromady naši skupinu.

Našli jsme si bubeníka, opáleného obra, který nosil kolem krku psí obojek a jmenoval se Dane Rage, klávesistu jménem John St. John, který s sebou tahal z koncertu na koncert obrovské Hammondovy varhany B3 a zpěváka jménem Michael White, jehož nárok na slávu se odvíjel od toho, že kdysi natočil cosi na desku coververzí Led Zeppelin. Z toho mně mělo hned dojít, že to pro nás nebude ten pravý člověk. Kromě toho měl kudrnaté vlasy. A trochu šilhal.

Potloukali jsme se po Hollywoodu na vysokých podpatcích a v dámských elastických tílkách bez ramínek a v čemkoliv, co jsme dokázali sehnat, abychom šokovali příznivce dinosaurů typu Rush a Led Zeppelin. Psal se rok 1979 a rock'n'roll byl podle nás mrtvý. Byli jsme Mott the Hoople, New York Dolls, Sex Pistols, byli jsme všechno, co nikdo jiný neměl v oblibě. V našich alkoholických myslích jsme byli kurva ta nejlepší skupina a naše sebedůvěra (a alkoholismus) přitahovala fanatické obdivovatelky už po několika koncertech ve Starwoodu. Říkali jsme si London, ale byli jsme ve skutečnosti Mötley Crüe ještě před Mötley Crüe.

Všichni až na Michaela Whitea. Všechno, co jsem nesnášel, on vzýval. Jestliže mně se líbili Stouni, jemu se líbili Beatles. Jestliže mně chutnala arašídová pomazánka, on měl rád celé arašídy. Tak jsme ho vyhodili, protože měl kudrnaté vlasy. Dali jsme inzerát do *The Recycler* a seznámili se s Nigelem Benjaminem, který byl pro nás opravdovou rockovou hvězdou, nejenom proto, že měl rovné vlasy, ale proto, že hrál v Mott the Hoople jako náhrada za Iana Huntera. Psal skvělé texty, a když se postavil k mikrofonu,

tak dokázal kurva pěkně zařvat. S takovým zpěvákem jsem se do té doby ještě nesetkal. Měli jsme tedy šíleného klávesistu, který měl svoje vlastní hammondky, bubeníka s velkou soupravou značky North a britského zpěváka. Byli jsme jako u vytržení.

Byl jsem tak nadšený, že jsem zavolał svému strýci v Capitol Records a prosil ho: „Potřebuju zkontaktovat Briana Connollyho ze Sweet!“

„Cože?!“ zeptal se nevěřicně.

„No, mám úžasnou skupinu a chci mu poslat pár fotek.“

Poslal jsem Connollymu fotky a on ze zdvořilosti k mému strýci souhlasil, že mu mohu následující týden zavolať. Strávil jsem celý den doma a zkoušel si, co mu řeknu. Zvedl jsem sluchátko a začal vytáčet číslo, načež jsem zase zavěsil.

Nakonec jsem sebral veškerou odvahu, kterou jsem měl, a zavolał mu. Jakmile to zvedl, začal jsem hned svoji řeč o skupině London a o tom, jak směřujeme ke slávě a jak bychom ocenili jeho radu nebo podporu nebo nějaké vedení, které by nám mohl poskytnout. Možná bychom jednoho dne mohli jet na společné turné.

„Už jsi skončil, kámo?“ zeptal se.

Skončil jsem.

„Dostal jsem vaše fotky i hudbu,“ pokračoval. „A rozumím tomu, o co se snažíte. Ale já vám nemůžu pomoci.“

„Človče, já myslím, že budeme nejlepší skupina v L. A., a myslím, že by pro nás bylo dobré, kdyby...“

Prerušil mě: „Jo, jasně, to už jsem slyšel, kámo. Moje rada by byla: podržte si svoje zaměstnání. Vaše hudba nebude mít nikdy úspěch.“

Byl jsem zničený. Z mého idolu se stal nepřítel: zahořklá rocková hvězda sedící na trůně sraček ve svém paláci v Londýně.

„No,“ řekl jsem, „to mě mrzí, že na to máš takový názor.“ Zavěsil jsem a zíral půl hodiny na telefon. Nevěděl jsem, jestli se mám smát či plakat.

Nakonec mě to jenom více motivovalo k tomu, abych uspěl a aby Brian Connolly hořce litoval dne, kdy mě tak urazil. Naším manažerem byl David Forest, rozevlátý pařmen, který šéfoval klubu Starwood spolu s Eddiem Nashem, který byl později zapleten do případu Johna Holmese (když byl tento známý pornoherec obviněn z vraždy čtyř lidí v domě drogového dealera v Laurel Canyon). Velkomyslný Forest mě a Danea Rage zaměstnal v klubu, takže odpoledne jsme tam uklízeli a dělali různé tesařské práce. Fungovalo to tak, že večer jsme hráli, přitom rozhazovali konfety a dělali bordel, načež jsme byli druhý den placeni za to, že to po sobě uklidíme.

Byl to právě Forest, kdo mě uvedl do dekadentního prostředí, jež se na losangeleské klubové scéně vytvořilo ze spojení diska a rocku. Sedával jsem v kanceláři s ním a s lidmi jako Bebe Buell nebo Todd Rundgren, kteří zasévali do mé dychtivé mysli příběhy o tom, jak se Steve Tyler předávkoval a jak si Mick Jagger nechával v zákulisí kouřit péro a groupies seděly kolem a ujížděly na héráku. Nebo jsem viděl pařit proslulé místní postavy Rodneyho Bingenheimera a Kima Fowleyeho. Měl jsem zadarmo, kolik rumu a koly jsem chtěl, a navíc jsem se naučil všechno o drogách, o nichž jsem předtím jenom slychal. O skutečných drogách. A strašně mně chutnaly.

Byl jsem mladý, hezký a měl jsem dlouhé vlasy. Opíral jsem se o zeď ve Starwoodu, na vysokých podpatcích a v supertěsných kalhotách, vlasy přes oči a nos ve vzduchu. Podle svého mínění jsem to někam dotáhl. Spával jsem, až dokud jsem nemusel vstát a dělat něco, abych vydělal trochu peněz, což bylo třeba prodávání věcí po telefonu nebo obcházení domácností a prodávání nějakého harampádí. Večer jsem chodil do Starwoodu, chlastal, pral se a na záchodě šukal holky. Skutečně jsem se domníval, že jsem se vyrovnal svým vzorům: Johnnymu Thundersovi a Iggyemu Popovi.

Když se na to dívám dnes, vidím, jak naivní a nevinný jsem vlastně byl. Tehdy jsme ještě neměli letadla a vyprodané stadiony, luxusní sídla nebo ferrari. Ještě nedošlo k žádnému předávkování nebo k orgiím s kytarou zastrčenou do zadku nějaké kočky. Byl jsem jenom malý namyšlený spratek v klubu, který si jako tolik jiných před ním a po něm myslel, že bolavé péro a pálící nosní dírky znamenají, že je pánem světa.

Kapitola 4

M I C K

CENNÉ MORÁLNÍ PONAUCENÍ TÝKAJÍCÍ SE POSUZOVÁNÍ JINÝCH LIDÍ
PODLE VNĚJŠÍCH ZNAKŮ, VČETNĚ, NIKOLIV VŠAK VÝLUČNĚ, TĚLESNÉ
VÁHY A VŘÍDKŮ, PŘIPOMÍNÁJÍCÍCH POVRCH PEČENÉHO KUŘETE

*P*tám se na různé věci a utvářím si vlastní názory. Ty jsou stejně platné jako názory raketového vědce či kohokoliv jiného. Proč by měl člověk něčemu věřit jen proto, že to četl v nějaké knize nebo viděl na obrázku? Proč někdo říká: „Je to tak a ne jinak?“ Když budou všichni věřit jedné a téže věci, stanou se z nich roboti. Lidé mají mozek: dokážou na leccos přijít sami, například jak létá UFO.

Když jsem v padesátých letech, v době vrcholící studené války, chodil do základní školy, mívali jsme tam cvičení zvané „přikrčit se a schovat“. Říkali nám, že kdyby vybuchla vodíková bomba, stačí se schovat pod lavici a zakrýt si rukama hlavu. Dnes se to zdá směšné, že by lavice měla chránit před ozářením a totálním zničením, ale tehdy to těm údajně inteligentním a informovaným lidem, které jsme nazývali učiteli, vůbec nepřišlo. Pamatuji si, že jsem si do svého sešitu napsal slova přikrčit se a schovat do uvozovek a za ně jsem umístil obrovský otazník. Takový nesmysl! Totální kravina.

Už od dětství jsem si schovával haldy sešitů a popsaných papírů. Časem se spousta toho, co jsem si napsal, splnila. V roce 1976, kdy moje kapela White Horse, hrající převzaté hity, už jen kulhala a byla na odstřel, jsme zkoušeli v obýváku, kde jsme všichni bydleli, když tu vešel dovnitř náš bas-

kytarista a řekl: „No, tohle je teda sebranka.“* Po zkoušce jsem šel nahoru do svého pokoje a napsal jsem si ta slova do sešitu – *Motley Crew* a pod to většími písmeny MOTTLEY CRU – a říkal jsem si, že někdy musím mít skupinu s názvem Mottley Cru. Chtěl jsem, abychom ve White Horse, což vlastně nebyla špatná skupina, začali skládat svoje vlastní věci a stali se Mottley Cru. „Proč nezkusíme vlastní věci? Hlad máme tak jako tak,“ říkal jsem jim. Reagovali tím, že mě vyhodili ze skupiny. Tak jsem odešel se vším všudy, s naší aparaturou, světlý i dodávkou.

Dal jsem si inzerát do inzertních novin *The Recycler*: „Kytarista mimozemšťan hledá jiné mimozemšťany, kteří chtějí dobýt Zemi.“ Tehdy jsem si říkal Zorky Charlemagne a uvedl jsem to i do toho inzerátu, načež jsem měl několik skutečně bizarních telefonátů, ale od nikoho, kdo vypadal, že je přičetný. Skončil jsem v jiné zábavové skupině zvané Vendetta, kde jsem si alespoň vydělal dost peněz na to, abych si koupil stack Marshall a kytaru Les Paul. Když jsem se vrátil z turné po Aljašce, koupil jsem si dalšího marshalla a les paula a dal jsem další inzerát do *The Recycler*. Lidé obvykle píší inzeráty začínající písmenem A jako „A righteous guitar player seeks band“ (Poctivý kytarista hledá skupinu) jenom proto, aby ten jejich inzerát byl mezi prvními. Mně to bylo jedno, protože jsem věděl, že můj inzerát bude vyčnívat, ať bude kdekoliv. Zněl: „Hlasitý, hrubý a agresivní kytarista hledá skupinu.“

Odpověděl mi onen člověk s hitlerovským knírkem ze známé skupiny Sparks. Ale řekl jsem mu, že se mi nelíbí jeho hudba a že by to byla ztráta času jak pro mě, tak pro něj, kdybych to s nimi zkoušel. Myslím, že moji otevřenost ocenil. Zavolali mi i z nějaké kýčovitě skupiny z Redondo Beach, z níž se pak stal Poison nebo Warrant či cosi jiného, co zamořilo osmdesátá léta, protože mě viděli hrát v klubu Pier 52. Neozval jsem se jim. Jak řekl Andy Warhol: „Všichni mají svých patnáct minut slávy.“ A jak říkám já: „Kéž by je neměli.“

Myslím, že to byl Nikki, kdo na ten inzerát narazil a zavolal mi. Chvilku jsme spolu kecali a dohodli se na schůzce na druhý den. Nacpal jsem svoji kytaru a svoje marshally do maličké mazdy, která patřila mému kamarádovi Stickovi, a jeli jsme do North Hollywood. S Nikkim jsme se pozdravili jako dva naprosto cizí lidé: ani jeden z nás si nepamatoval, že už jsme se někdy potkali. Změnil si jméno a jeho vlasy byly celé rozčepýřené, černé jako uhel a visely mu přes obličej, nebyl bych ho poznal, ani kdyby to byl můj vlastní otec. Trvalo to další týden či dva, než se mě zeptal: „Poslyš, nejsi to ty, ten

* motley crew = sebranka (pozn. překl.)

divný týpek, co kdysi přišel do hospody a...“ Nemohl jsem tomu uvěřit: mezitím se z něj stala skutečná osobnost.

Nikki mi vyprávěl, že odešel ze své skupiny London, protože se kolem motalo příliš mnoho lidí, kteří se skupinu pokoušeli natlačit do mnoha různých směrů. Teď se snaží dát dohromady svůj vlastní projekt a realizovat svoji vlastní představu. Dělal jsem, jako že souhlasím, ale věděl jsem, že je ještě mladý a hudebně naivní a že bych ho mohl ovlivnit, aby se vyvíjel podle mých představ. Na zkoušce jsme hráli pár skladeb, které složil Nikki – „Stick to Your Guns“, „Toast of the Town“, „Public Enemy #1“. Měli takového nanicovatého kytaristu, jehož jméno nebudu uvádět. První věc, co jsem udělal, když jsem vešel, bylo, že jsem jim řekl: „S ním to nepůjde.“ Načež mi řekli, že jestli ho tam nechci, tak mu to musím říct já. Byl to první den a už mě nechali dělat za sebe špinavou práci.

Byl tam také jakýsi vyhublý mladíček s obrovskou boulí na bradě, která vypadala jako kuřecí nugeta z McDonald's. Říkal, že ho v noci někdo shodil nebo že spadl ze schodů v klubu Gazzari a rozbil si ret. Nevím, jestli to bylo to, co měl na obličej, ale vypadalo to jako druhá brada. Tvrdil, že umí hrát na bicí, ačkoliv mně se zdál příliš mladý a vychrtlý na to, aby to k něčemu vypadalo. Ale když začal hrát, tak už to nebyl žádný sušinka. Uměl se do toho skutečně opřít. Jmenoval se Tommy.

A když si tak na to vzpomínám, ten inzerát v *The Recycler* nenašel Nikki. Byl to Tommy. To on zavolal a nechal vzkaz. On to celé rozjel. A uměl hrát jako pánbůh.

ČÁST TŘETÍ

➤ O KOM SE MLUVÍ ➤ ➤ PO CELÉM MĚSTĚ ➤

1 *Kapitola* T O M M Y

O ČERVENĚ ZBARVENÉ BOBULCE, KTERÁ ZAŽEHLA V SRDCI
MLADÉHO MUŽE ŽÁDOSTIVOST, O VZDĚLÁVACÍCH MOŽNOSTECH,
KTERÉ NABÍZÍ HODINA VOLEJBALU VE SMÍŠENÉ TŘÍDĚ,
A DALŠÍ REMINISCENCE NA ŠTASTNÉ MLÁDÍ

*T*y vole. Do prdele. Kolik prostoru Nikki ještě dostane? Kurva! Pokusil se dostat do vězení vlastní matku. Já ho žeru, jsme už dvacet let vlastně jako manželé. Ale někdy je to dysfunkční spojení. Já takový nejsem. Já jsem beznadějný romantik, kurva. O této stránce mé osobnosti mnoho lidí neví. Vědí všechno, co lze vědět o jiné stránce, ale ani ň o mém srdci. Je zkažené, nicméně je dobré. Celé kurevsky dobré.

Můj osud byl zpečetěn kvůli první nešťastné lásce k malé, červeně oblé-

kané holce, která bydlela v naší ulici v Covině. Všude jsem ji pronásledoval. Sledoval jsem ji na kole a v noci jsem špehoval její okno jako zvěd. Toužil jsem ji políbit. Viděl jsem, jak se maminka líbá s tatínkem, a připadalo mně to děsně cool. Usoudil jsem, že už bych to mohl zkusit také.

V životě jsem se naučil, že pokud něco honíte dostatečně dlouhou dobu, brzy to začne honit vás. Zakrátko začala moje sousedka všude sledovat mě a začali jsme do sebe být zamilovaní. Jednou jsme se nějak dostali za keře v lesoparku, kde nás nikdo nemohl vidět. Na těch keřích rostly malé červené bobule. Měly barvu jejích úst. Jako ve snách jsem utrlh jednu z těch bobulí a vložil ji mezi naše ústa. Pak jsme se přes tu bobuli poprvé políbili. Bylo to tak romantické a kouzelné: napadlo mě, že když se budeme líbat s tou malou červenou bobulí mezi námi, proměníme se v něco jiného. Možná se ona promění v princeznu a já se stanu rytířem a odvezu ji z Coviny na svém bílém koni. Budeme pádit do mého hradu a sousedé budou koukat a divit se, kdo je ten krásný princ a krásná princezna. A pak budeme spolu navždy šťastně žít. Leda by tu kouzelnou bobuli někdo snědl nebo zničil. Kdyby se tak stalo, vrátili bychom se do Coviny a byli bychom zase dvě hloupé děti. Tak to se mnou je po celý život: vždycky někde v dálce číhá bouřkový mrak a chystá se zkurvit všechno dobré a dokonalé.

Nedávno jsem zašel k psychoanalytikovi a ten mi řekl, že jsem zdědil ten bouřkový mrak po své matce. Její život byl následující: všechno dobré bylo obklopeno tragédií. Jmenovala se Vassiliki Papadimitriu a v padesátých letech byla Miss Řecka. Můj otec David Lee Thomas byl seržantem v americké armádě a požádal matku o ruku hned, když ji poprvé uviděl. Vzali se pět dní poté, co se poznali, stejně jako já a Pamela téměř o čtyřicet let později. On neuměl ani slovo řecky a ona ani slovo anglicky. Když chtěli spolu komunikovat, kreslili si obrázky nebo ona něco napsala řecky a otec se těm podivným znakům snažil porozumět s pomocí řecko-anglického slovníku.

Než jsem se narodil, rodiče se pokoušeli mít dítě celkem šestkrát: matka pětkrát potratila, a když se jí pošesté povedlo porodit, můj bratr zemřel několik dní po porodu. Z nějakého důvodu tady mí sourozenci neměli být. Nevím, kde matka vzala odvalu zkusit to znovu. A když otěhotněla posedmé, odmítala po devět měsíců vůbec slézt z postele, aby se něco nestalo.

Hned jak jsem se narodil, rodiče se přestěhovali z Atén do Los Angeles, na předměstí Covina. Pro matku to bylo těžké. Doma byla hvězdou a teď se ocitla v Americe, kde si musela vydělávat uklízením domů kurva jako nějaká služka. Za svoji práci se vždy styděla. Žila v cizí zemi s cizincem, který se najednou stal jejím manželem. A neměla žádnou rodinu, žádné přátele,

žádné peníze a uměla sotva pár slov anglicky. Tolik se jí stýskalo po domově, že moji mladší sestru pojmenovala Athena.

Otec pracoval v podniku starajícím se o údržbu silnic v Los Angeles, kde opravoval nákladáky a traktory. Matka pořád doufala, že někdy vydělá dost peněz na to, aby mohla nechat práce a najmout si hospodyně, ale to se nikdy nestalo.

Psychoanalytik mi řekl, že matka na mě přenesla spoustu každodenního strachu, se kterým žila v Americe, obzvláště když jsem byl malé dítě. Mluvila na mě řecky a já jsem nerozuměl ani slovu z toho, co říkala. Nechápal jsem, proč bych měl vůbec někomu rozumět, a přitom jsem nebyl schopen pochopit ani slovo z toho, co říká moje vlastní matka. Podle psychoanalytika vedly takové zážitky k onomu neustálému strachu a nejistotě, které pociťuji jako dospělý.

Jednou jsem k němu přišel v košili s krátkými rukávy. Uviděl moje tetování a úplně kurva nadskočil. Vyprávěl jsem mu o svých rodičích a o tom, jak spolu komunikovali, když jsem byl dítě. Při našem dalším sezení mi řekl, že celý týden přemýšlel o mé rodině a došel k tomuto závěru: „Ve velmi útlém věku jste pozoroval, jak si dva lidé kreslí obrázky a jejich pomocí komunikují. To tetování nyní používáte jako formu komunikace.“ Poukázal na to, že mnohé z mého tetování představuje symboly věcí, po kterých jsem ve svém životě toužil, jako japonští okrasní kapři, které jsem si nechal vytetovat dlouho předtím, než jsem je měl v jezírku u domu. Mám také vyteťovaného leoparda a brzy si kurva taky nějakého obstarám. Chtěl bych, aby mi ležel na gauči, až se budu vracet domů z turné.

ŘÍKÁ SE, ŽE BUDOUCNOST NELZE PŘEDVÍDAT, že nikdo neví, co pro nás život přichystal. Ale já vím, že to je kravina. Nejenom proto, že moje tetování se později stalo realitou. Jde to dál do minulosti. Předpověděl jsem svoji budoucnost, když mi byly tři roky, a v dětské snaze dělat větší a lepší hluk jsem si poskládal na podlahu v kuchyni hrnce a kastrolы a mlátil jsem do nich lžičkami a noži. Můj přítel Gerald říká, že už tehdy jsem podvědomě věděl, co chci dělat. A ten den, kdy jsem začal dělat bengál na maminčino nádobí, představoval moment, kdy se to projevilo. Ale tehdy jsem to ještě nevěděl. Byl jsem hloupý.

Když k nám přišel roznašeč mléka a hrál na akordeon, rozhodl jsem se, že se chci učit hrát na harmoniku. Opustil jsem tedy dětskou bicí soupravu, kterou mi rodiče koupili, abych nechal nádobí na pokoji, a začal jsem se sestrou chodit na hodiny akordeonu. Když se u nás zastavil učitel tance s nabídkou

lekci, se sestrou jsme se tak nadchli, že jsme okamžitě začali chodit na rytmiku a do baletu, což bylo skvělé, protože jsem mohl tancovat s dívkami. Vůbec mě nebavilo hrát s kluky v parku baseball: chtěl jsem se dotýkat dívek.

Po tanci jsem se nadchl pro piano, ale to se ukázalo být jenom nezáživným zkurveným opakováním stupnic nahoru a dolů, což ve mně vzbuzovalo touhu někoho zabít, a to především učitele na piano. Pak jsem uviděl v zastavárně kytaru a zbláznil jsem se do ní. Můj akordeon byl elektrický model DaVinci a já jsem ho vždycky vytavil na maximum, až příšerně zkresloval, a hrál jsem „Smoke on the Water“. Matka to nevydržela a nakonec mi tu kytaru ze zastavárny koupila. Hrál jsem na ni přes zesilovač od harmoniky co nejhlasitěji a s otevřenými okny, aby každý v sousedství věděl, že mám kurva kytaru. Dokonce jsem si ji bral s sebou na dvůr a hrál jsem tam, aby mě každý viděl. Nevím, proč jsem chtěl, aby si mě lidé všimli. Jsem takový pořád: dělám něco, protože to mám rád, ale zároveň chci uznání od jiných. Přineslo mi to mnoho okamžiků štěstí, ale zároveň mě to dostalo do spousty malérů.

Naštěstí se u nás nestavil žádný svědek Jehovův, když jsem byl dítě, protože bych dnes pravděpodobně prodával bible. Když jsem ale spatřil kluky v dechovém orchestru střední školy, jak na fotbalovém hřišti hrají na virbly, vrátil jsem se k bicím, které jsem už nikdy neměl opustit. Otec mi na Vánoce koupil můj první profesionální virbl. Nebyla to kurva žádná lepenková krabice, žádná plechovka od barvy nebo převrácený kastrol. A kdyby mě otec nedonutil sedět u piana a cvičit stupnice a naučit se tempa, takty a podobně, nikdy bych nebyl schopen pochytit bubnování tak rychle, jak jsem to dokázal.

Zatímco píšu tyto řádky, otec leží na smrtelné posteli a já nevím, jak bych se mu mohl kdy odvděčit. Dívám se na něho, jak pomalu umírá – má před sebou asi jen rok – a když na mě pohlédne, vytrysknou mu slzy z očí. A když na něho pohlédnu já – na člověka, který nedělal nic jiného, než že mě podporoval – nemohu si pomoci a pláču. Když mi koupil ten virbl, zaručil se za mě, abych si mohl koupit zbytek soupravy sám. Řekl mi: „Nekoupím ti to celé, protože by sis toho nevážil. Ale pomůžu ti a budu ti dělat ručitele. Kdybys neplatil splátky, tak si to u tebe vyberu.“ Pak mi pomohl vybudovat zkušebnu v garáži s izolací, koberci, dvojitým dřevěným obložením a zvukovou clonou z kartónů od vajíček. Rodiče nechávali auta na vjezdu, abych mohl mít zvukově izolovanou zkušebnu. A když jsem už mohl řídit auto, otec se opět zaručil za půjčku na jeho koupi. Nikdy za mě nic nedělal, ale když jsem spadl, vždycky mě zvedl.

Teď když jsem měl svoji vlastní zkušebnu, všichni kluci ve škole, kteří kdy hráli na kytaru nebo ji alespoň někdy viděli, za mnou chtěli chodit a hrát,

což obvykle znamenalo přehrávat dokolečka skladby Led Zeppelin. Není mnoho rodičů, kteří by nechali svoje děti, aby v jejich domě dělali tohle. Jediné pravidlo, které stanovili, bylo přestat s hraním po desáté večer, což jsem respektoval. Alespoň nějaký čas.

Hudba byla to jediné, na co jsem ve škole myslel: moje oblíbené předměty byly hudební výchova a kreslení, kde jsem s kamarády vyráběl trička s rockovými motivy. Miloval jsem taky hodiny volejbalu s holkami. Nemělo to co dělat s hudbou jako takovou, ale naprosto to souznělo s rock'n'rollem, pokud víte, co mám na mysli.

Každý den jsem chodil do svých tří oblíbených předmětů, zbytek hodin vynechával a celé odpoledne mlátil do bubnů, zatímco rodiče byli v práci. Než měla přijít matka, šel jsem na procházku, někde jsem se potloukal a vrátil se, jako kdybych právě přišel ze školy. Byl to dobrý plán, dokud jsem nezačal v osmé třídě propadat.

Můj učitel, pan Walker, si zapisoval známky do notýsku, který pak zavíral každý den do zásuvky. S několika dalšími propadlíky jsme vymysleli plán, že mu ten notes ukradneme, až si půjde zakouřit před školu dýmku. Moje místo bylo v přední lavici, takže když jednou odešel na svoji kouřovou přestávku, vyběhl jsem k jeho stolu, otevřel zásuvku a vytáhl černý notes se známkami.

Stihl jsem to zpátky na svoje místo, právě než se vrátil. Zatímco jsme probírali román *Jako zabít ptáčka*, dal jsem notes Reggiemu, který seděl za mnou a který zvedl ruku, že chce jít na záchod. Já jsem se taky přihlásil, stejně jako další kamarád. Nacpali jsme se do jedné kabinky a položili notes na zavřenou mísu. Reggie vytáhl zapalovač a zapálil ho. Byli jsme samozřejmě idioti: mysleli jsme si, že když zničíme notes, všechny naše špatné známky zmizí a pan Walker nás bude muset nechat projít. Další hloupost byla domnívat se, že tři děti na záchodě po dobu deseti minut nevzbudí ničí podezření.

Snažili jsme se urychlit hoření a zapalovali notes z různých úhlů, když tu se najednou dvře do kabinky rozletěly. Stál v nich pan Walker a v obličejí byl rudý jako požární stříkačka. Všechno bylo špatně. Zatímco my všichni jsme začali foukat na notes, abychom ten oheň uhasili, on nás popadl za uši. Přisámbohu, moje nohy se nedotkly země po celou cestu do ředitelny. Ředitel měl křeslo u zdi, a když přišla řada na mě, poručil mi, abych se otočil obličejem ke zdi a chytil se držadel.

„Dívej se na tu tečku na zdi!“ zařval.

„Jakou tečku?“ zeptal jsem se. Pak zničehonic přišly rány, jedna za druhou, a všechny na můj zadek. Vymlátil ze mě duši, kurva, a pak mě vyloučil ze školy. Rodiče mně uložili přísné domácí vězení.

Přestoupil jsem na střední školu South Hills, kde jsem se dostal do rytmické sekce pochodového orchestru, který jsem tak obdivoval coby dítě. Jelikož jsme soutěžili s jinými školami, musel jsem se naučit všechny možné triky: točit paličkami, bouchat do boku bubnu a další kraviny, které vlastně už nebyly bubnováním, ale divadlem. Kluci, co hráli na velký buben, točili paličkami zavěšenými na zápěstí, kdežto všichni hráči na virbl ťukali uni-sono paličkami v pochodovém rytmu. Všechno, co jsem se naučil v tomto orchestru, jsem později používal v Mötley Crüe.

Ale pro kluky ve škole jsem stejně tak mohl chodit třeba do baletu. Kam jsem se vrtnul, tam mi říkali „buzerant z dechovky“. Nebylo to, jako kdybych hrál třeba na flétnu: byl jsem kurva jenom bubeník. Sralo mě, že jsem byl jediný, kdo si myslel, že je to cool.

Vedoucím rytmické sekce byl vysoký, tmavovlasý týpek jménem Troy, který prošel pubertou příliš rychle: vypadal, jako by mu kosti hrozily vypadnout z těla, a obličej měl stále ještě posetý jizvami po akné. Já jsem byl teprve prvák, ale už jsem v orchestru exceloval a on začal brzy cítit, že ohrožuji jeho autoritu vedoucího. Jednou před zkouškou jsem se shýbal pro buben, když mi poklepal na záda. Jak jsem se otočil, takovou mi ubalil, že se mi nos ocitl na druhé straně obličeje. Šel jsem do nemocnice, kde mi to znečitlivěli, strčili do nosu kleště a – *křup* – otočili ho zpátky na své místo. Ale už nikdy nevypadal jako předtím: dodneška ho mám nakřivo.

Troye jsem už potom nikdy neviděl, protože rodiče prodali dům a přestěhovali se o čtvrt hodiny cesty dál. Do druhého ročníku jsem nastoupil na střední školu Royal Oak High v Covině/San Dimas.

Tam jsem založil svoji první skupinu U. S. 101. Poprosil jsem rodiče, jestli bychom nemohli zkoušet v garáži, a oni mně to dovolili. Kytarista byl velký fanda do surfování a miloval Beach Boys. I když jsem považoval Beach Boys za pitomou změkčilost, hrál jsem je, protože jsem byl nesmírně nadšený, že můžu hrát se skutečnou skupinou. (Dva její členové potom dokonce založili skupinu Autograph.)

Od baletu až po pochodový orchestr jsem byl vždycky outsider. Avšak být outsider a zároveň člen rockové skupiny bylo najednou cool. A je velký rozdíl mezi tím, když je někdo nepřitažlivý outsider a oslnivý outsider. To, že naše skupina byla blbá, nevadilo. Začali jsme hrát na školních i soukromých večírcích: všude, kde potřebovali i nepotřebovali živou hudbu. Právě tehdy jsem poprvé spatřil nejgeniálnějšího kluka na světě. Byl to surfař s dlouhými blond vlasy načechranými kolem hlavy tak, jako je měl David Lee Roth. Byl oblečen okázale celý v bílém a hrál taky v jedné skupině. Mnohem lepší sku-

*Tommy se svým otcem Davidem Lee Thomasem
a matkou Vassilikki.*

pině, než byla ta moje. Chodil na střední školu Charter Oak High, asi kilometr od mé školy. V druhém ročníku ho ale vyhodili, takže začal chodit do naší školy. V okamžiku, kdy vešel do jejích dveří – na sobě bokové kalhoty do zvonu a bílé upnuté tričko – měl člověk pocit, že došlo ke všeobecnému pozdvižení. Všechny dívky oněměly a okamžitě se do tohoto dlouhovělasého rockera zamilovaly. Jmenoval se Vince Wharton.

Jednou po vyučování jsem ho oslovil: „Ty, poslyš. Já jsem Tommy a hraju na bicí. Slyšel jsem, že máš nějakou skupinu.“

Jeho skupina se jmenoval Rock Candy a já jsem začal chodit na různé jejich akce, abych mohl popíjet a dívat se, jak hrají. Vince měl úžasný hlas: zpíval skladby od Cheap Trick a zněl úplně stejně jako jejich zpěvák Robin Zander. Zpíval taky něco od Sweet a Aerosmith.

Pro mě to byl bůh. Byl v super skupině, uměl perfektně surfovat, dívky omdlávaly touhou, jenom když šel kolem, a kolovaly pověsti, že se stal otcem, ještě než přišel na střední školu. Myslel jsem si, jaké mám štěstí, že vůbec mluví s takovým vychrtlým zoufalcem, jako jsem já. Nikdy jsem si ani nedokázal představit, že bych byl dostatečně cool na to, abych s ním někdy mohl hrát ve skupině.

Kapitola 2

T O M M Y

O VŠEM, CO SE TÝČE ZALOŽENÍ MÖTLEY CRÜE:
CHAOTICKÉHO SESKUPENÍ MINSTRELŮ,
TOVARYŠŮ A NIČEMŮ

*P*ro Suite 19 to byl převratný okamžik: náš první koncert v klubu Starwood. Měl jsem hroznou trému, protože pokud se někdo dostal do Starwoodu, tak to znamenalo, že to někam dotáhl. Když jsem se poprvé ocitl v Hollywoodu, tak jsem šel kurva do Starwoodu na Judas Priest. Byl jsem uchvácen: britské rockové hvězdy přiletěly až do Hollywoodu s celým svým aparátem a koženými kalhotami. A já jsem byl na jejich koncertě. Málem jsem se zbláznil, když hráli „Hell Bent for Leather“. Hráli nejtvrdší hudbu, jakou jsem kdy slyšel, a domníval jsem se, že musí mít milióny holek. Ještě jsem se v tom příliš nevyznal.

Na rozdíl od U. S. 101 hráli Suite 19 vlastní skladby. Moje přítelkyně, roztleskávačka jménem Vicki Frontiereová (její matka, Georgia, vlastnila fotbalový klub Rams a její babička, Lucia Pamela, nahrála proslulé nepovedené album o životě ve vesmíru), mi řekla, že hledají bubeníka. Dokonale jsme se k sobě hodili: tři dlouhovlasí kluci, kteří všichni propadli na střední škole a nyní byli na učňáku, ale místo do školy chodili hrát šílený rock jako Eddie Van Halen. Bylo mi sedmnáct a nemohl jsem uvěřit tomu, že jsem byl součástí tohoto geniálního tria.

V té době jsem si všiml, že po celém Starwoodu visí plakáty jakési skupiny s názvem London. Pár týdnů po našem koncertě jsem se na ně šel

podívat a ti kluci byli kurva lepší než Judas Priest. Vypadali jako holky, podobně jako New York Dolls, v bláznivém puntikovaném odění. Já jsem byl jenom vychrtlý, ošuntělý klon Alice Coopera ve spandexových kalhotách imitujících leopardí kůži, které obepínaly moje kuřecí nohy. Ale oni byli kurva super a letěly na ně tuny sexy holek. Když jsem viděl Nikkiho, jak mává na pódiu baskytarou, pomyslel jsem si: „Co je tohle za úžasného chlapa?“ Měl šílené vlasy, které mu spadaly na lícni kosti jako nějakému drahému čoklovi z Beverly Hills, který se ztratil a teď nemůže najít cestu zpátky domů.

Suite 19 se rozpadli, jakmile nám došla zásoba kytarových riffů Eddieho Van Halena, které bychom mohli kopírovat. Krátce jsem hrál v jiné skupině, která se však rozpadla poté, co jsem začal chodit se sestrou zpěváka. Jmenovala se Jessica a já jsem ji považoval za sexy, protože to byla poloviční Mexičanka s přírodními malými kozami, hezkým úsměvem a buclatými tvářemi. Když jsme se poprvé začali muchlovat, vzal jsem ji do nákladního prostoru své dodávky a během několika minut jsem na ni vlezl. Začala bouchat pěstí do dveří a křičela: „Panebože! Já už budu!“ Začal jsem ji lízat ještě víc a pak zničehonic zařvala jako lev a její kunda explodovala. Celé auto bylo postříkané. Její orgasmus byl jako vylitý tanker a byla to kurva ta nejgeniálnější věc, jakou jsem kdy v životě viděl. Jenom jsem si pomyslel: „Panebože, tuhle dívku miluju. To je ta pravá!“

Každý den po zkoušce jsem ji vyzvedl, naložil do své dodávky, zaparkoval na nějakém klidném místě a ona stříkala a stříkala. Strašně se mi líbilo jenom sedět a nechat ji, ať na mně vyvrcholí. Posléze však začala dodávka zapáchat. Jednou odpoledne jsem vezl mámu do obchodu a ona se ptala, co to tam páchne. Musel jsem předstírat, že nevím.

Vince jí později dal přezdívku Bullwinkle, protože podle něj měla obličej jako los. Možná měla, ale mně to bylo jedno. Otevřela mi brány sexu. Byla to moje první opravdová známost a já jsem si myslel, že všechny dívky dosahují takového orgasmu, když jsou vzrušené. Jakmile jsem zjistil, že se mýlím, nedokázal jsem se už od ní odloučit.

(Jediná dívka, o níž vím, že to taky dokázala dělat, byla přítelkyně dvoumetrové, poloviční Indiánky, pornohvězdy Debi Diamondové. Mnoho let poté, kdy Bullwinkle byla už jenom polozapomenutou vzpomínkou, jsem ve studiu A&M nahrával s Trentem Reznorem z Nine Inch Nails. Basák Danny Lohner měl narozeniny, tak jsem jako dárek přivedl Debi a její přítelkyni. Poté, co Debi k našemu pobavení vystřelovala z kundy hroznová zrnka, si její přítelkyně sedla na piano a Debi ji lízala. Znenadání ta dívka zvrátila

FINE FOOD ★ DISCO DANCING

THIS TICKET & \$2.00 GOOD FOR ONE ADMISSION

SHOWTIMES: 8:30 & 11:30

Happy May Day
Thursday, May 1st

L O N D O N
and
T H E P E N N Y S

FOR COMING ATTRACTIONS SEE OUR AD IN THE LOS ANGELES TIMES
SUNDAY CALENDAR SECTION AND LISTEN TO KLOS 95½ FM

NON-TRANSFERABLE • NOT FOR RESALE

8151 SANTA MONICA BLVD. (at Crescent Heights)
DOORS OPEN 8:00 PM • 656-2200 • NO AGE LIMIT

STARWOOD

In Hollywood

In Hollywood
STARWOOD
8151 SANTA MONICA BLVD. (at Crescent Heights)
DOORS OPEN 8:00 PM • 656-2200 • NO AGE LIMIT

VALID ONLY ON DATE SHOWN

hlavu dozadu, zasténala a vystříkla dva metry do vzduchu, přičemž se tre-fila do misky na ovoce na druhém konci místnosti.)

Takže jsem šukal Bullwinkle a hledal jinou skupinu. Kytarista Suite 19, Greg Leon, začal jamovat s Nikkim, který opustil London a pokoušel se dát dohromady novou skupinu. Nikky viděl Suite 19 na jejich prvním koncertu ve Starwoodu a líbil se mu můj styl. Greg mu dal moje číslo a já jsem šel na schůzku v baru Denny's na křižovatce Burbank Boulevard a Lankersham v North Hollywood. Byl jsem hrozně nervózní, protože jsem byl jenom takový malý pankáč. V mých představách měl Nikki na to, aby vyprodal každý víkend ve Starwoodu a ve Whisky, což z něj činilo obrovského roc-kového boha. Když se proti mně posadil, cítil jsem se ještě více nesvůj, pro-tože jsem kvůli jeho rozčepýřeným černým vlasům neviděl, s kým to vlastně mluvím. Říkal jsem si: „Kde je vlastně ten člověk?“ a chtěl jsem mu objed-nat psí suchary, ale nevěděl jsem, jestli má takový smysl pro humor. A nevím to dodnes.

Po obědě jsme jeli do North Hollywood do jakési chatrče, která sotva držela pohromadě. Žil v ní na účet jisté dívky jménem Laura Bellová, bube-nice ve skupině Orchids, se kterou se seznámil přes Kima Fowleyho. Pustil mi několik demosnímků, na kterých zrovna pracoval, a já jsem instinktivně začal bubnovat prsty na stole, jak jsem byl od dětství zvyklý. Naše energie byla stejná a na první pohled jsme si padli do oka. Bylo jasné, že spolu velmi rychle něco podnikneme. Nikki byl plný energie a já jsem sdílel jeho posed-lost. Chtěli jsme převálcovat celou hudební scénu, ovládnout Hollywood a zničit nebo vyšukat cokoliv, co se hýbe.

O několik dní později jsem přestěhoval svoji bicí soupravu k Nikkimu a začali jsme spolu jamovat, jenom basa s bicími, na zdeformované podlaze v jediné místnosti jeho domu. Místnost sloužila jako kuchyně, obývací, jídelna, zkušebna a kancelář a počila se k ní komora, která fungovala jako Nikkiho ložnice. Při zkoušce zvedal Nikki každých pár minut telefon, vyto-čil číslo a nabízel někomu žárovky. To byla jeho práce.

Dřevo na stěnách domu bylo shnilé a popraskané a odevšud vylézaly štěnice a lezly nám na jídlo, které jsme nechali někde ležet. Pokud si člověk udělal sendvič, musel si ho držet celou dobu v ruce, jinak mu ho armáda toho hmyzu sežrala. Byl jsem nadšený, že jsem ve skupině spolu s Gregem Leo-nem, ale ten kretén Nikki ho vyhodil. Greg byl skvělý kytarista – on a Eddie Van Halen byli asi nejlepšími kytaristy té doby – nicméně byl to obyčejný kluk, a to se Nikkimu nelíbilo. Řekl, že Greg nemá v sobě to, co měli New York Dolls nebo Stooges. Chtěl někoho, kdo vypadá a myslí stejně jako on.

Našli jsme náhradu, Robina, zase přes inzerát v *The Recycler*. Robin měl velký talent, ale byl to teplouš a každý to o něm věděl. Nosil košili zastrčenou do kalhot, umýval si ruce předtím, než sáhl na kytaru, rozehrával se přehráváním stupnic a obecně se choval tak, jako kdyby chodil na koncert. Jediné, co na něm bylo zajímavé, byly jeho vlasy.

Pokračovali jsme v hledání přes *The Recycler* a doufali, že najdeme druhého kytaristu, který by byl dostatečně odpudivý a šílený, aby vyvážil Robina. Jednoho dne jsem narazil na inzerát: „Hlasitý, hrubý a agresivní kytarista hledá skupinu.“ Zavolaal jsem na to číslo a nechal vzkaz. O týden později kdosi nesměle zaklepal na Nikkiho dveře.

Otevřeli jsme a tam stál malý skřítek s černými vlasy až po zadek a vysokými podpatky, které držela pohromadě snad celá vyrolovaná lepicí páska. Vypadal jako zchudlý, zoufale plachý a potrhlý příbuzný bratrance Itta z *Adamsovy rodiny*. Rozřehtal jsem se a zavolaal na Nikkiho: „Pojď sem! Toho chlapa musíš vidět!“ Když se proti sobě postavili, vypadalo to, jako kdyby se potkala rodina Addamsových se Scooby Doo. Nikki mě odtáhl stranou a nadšeně mně povídá: „To není možné, on vypadá jako jeden z nás!“

Za bratrance Item následoval stack Marshall, který nesl malý chlapík jménem John Rouch alias Stick, takový příživník, jehož jediná cena byla v tom, že měl auto, malou mazdu, z něhož onen deštivý jarní den vyčuhovala z jednoho okna reprobredna a z druhého krk kytary. (Abych byl vůči němu spravedlivý, měl také talent pro donášku burritos.)

Postavili jsme Mickův aparát a Nikki mu ukázal úvodní riff ze skladby „Stick to Your Guns“. Mick ho pozorně sledoval, shrbený a mnoucí si dychtivé ruce jako modlící se kudlanka nábožná, pak popadl kytaru a vyždímal z ní, co se dalo, přičemž ten riff byl v jeho zkresleném a šíleném podání téměř k nepoznání. Nevěděl jsem vlastně, jak poznat, jestli je někdo dobrý kytarista nebo ne. Největší dojem na mě udělala už jen sama hlasitost jeho hraní. A líbil se mi jeho extatický vzhled a zvuk: bylo to, jako kdyby přišel z jiné planety obývané druhy tak zvukově pokročilými, že se ani nemuseli koupat.

Když skončil, bratranec Itt se ke mně otočil a s očima svítícíma skrze rozčuchané vlasy pronesl: „Pojďme si dát nějakého panáka.“ V obchodě jsme koupili galon chlastu, zkárovali se a asi hodinu jamovali. Pak bratranec Itt znovu promluvil. Odtáhl Nikkiho stranou a šeptal mu cosi o Robinovi. Pak se otočil k Robinovi a řekl mu, jako kdyby byl nějaký rozmrzelý stařík: „Tady končíš. V mé skupině je jen jeden kytarista a to jsem já.“ Ani jsme nemuseli diskutovat, jestli si Micka vezmeme nebo ne: už byl u nás.

Robin se podíval na Nikkiho, pak na mě a nikdo z nás neproněs ani slovo na jeho obhajobu. Nejdříve se zamračil, pak zčervenal, a když odložil kytaru, tak se rozplakal. Byl to skutečně teplouš.

Když Robin vypadl, Nikki mně nabarvil vlasy, aby ladily s jeho a Mickovými. Také mě ponoukli, abych si nechal něco vytetovat: rozhodl jsem se pro postavičku Mighty Mouse, což je můj celoživotní oblíbený kreslený hrdina. Připomínal mi mě samého: je malý a vychrtlý a oba se snažíme všechno zachránit a oba nakonec vždycky dostaneme nějakou dívku. Nechal jsem si vytetovat obrázek, jak se Mighty Mouse prodírá z kopáku s paličkami v ruce.

Nikki, Mick a já jsme začali zkoušet každý den a bylo úžasné, kolik nových skladeb Nikki nosil. Pak jsme zapadli do Starwoodu, jako kdybychom už byli skutečné rockové hvězdy. Chyběl nám jen zpěvák.

Zkoušeli jsme kulatého, přihloupělého chlápka jménem O'Dean, který měl hlas jako něco mezi zpěváky od Cult a Scorpions. Byl to výborný zpěvák, ale Nikkimu se nelíbil, protože nezněl jako Brian Connolly ze Sweet. Další jeho problém byl ten, že byl velmi háklivý na své čisté bělostné rukavice, které měl neustále na rukách. Žil v domnění, že ty rukavice jsou jeho image, a my jsme snažili proti tomu nic nenamítat, protože jsme neměli nikoho jiného.

Nějakým podfukem jsme se dostali do studia, abychom nahráli několik Nikkiho skladeb: „Stick to Your Guns“, „Toast of the Town“, „Nobody Knows What It's Like to Be Lonely“ a převzatou píseň „Tonight“ od Raspberries. Dali nám jen dvě hodiny, a jelikož jsme to nestihli, Nikki mě poslal, abych šel vyšukat zvukovou techniku. Měla dost velký předkus, ale byla milá a měla slušnou postavu. Vzala mě k sobě, kde měla super postel. Visela kolem ní moskytiéra, což jsem nikdy předtím neviděl. Tehdy jsem byl takový malý děvkař a chtěl jsem všechno zkusit, takže jsem jí hned řekl: „Jé, v tom bych si chtěl zašukat.“ Hezky jsme si to užívali a ona nám zajišťovala ve studiu nahrávací čas zdarma, než jsme začali být skutečně na obtíž.

Při poslední skladbě, kterou jsme nahrávali pro naše demo, „Toast of the Town“, si O'Dean odmítl sundat rukavice, aby mohl tleskat v pozadí. Domníval se, že sundáním rukavic zruší svoji záhadnou image navzdory tomu, že jedinou záhadou kolem něho bylo to, kde vzal tak dobrý hlas. Nikki byl rozzuřený, že O'Dean netleskal jako Sweet ve skladbě „Ballroom Blitz“, a Mick ho stejně nesnášel, protože si o něm myslel, že je to tlustý kretén, zpěvák na hovno a zakuklený spiritista.

„Mně se ten chlap nelíbí,“ mumlal Mick při zkouškách. „Je to hippie a já hippies nenávidím.“

Řekl jsem Nikkimu: „Mick si myslí, že O'Dean není nic moc.“

„Kurva že není,“ prohlásil Mick. „Chci toho hubeného blondátého parchanta, kterého jsem viděl onedhy ve Starwoodu v té skupině Rock Candy.“

„Ty myslíš Vince?!“ zeptal jsem se.

„Sakra že jo, Vince!“ houkl na mě bratranec Itt. „To je on. Ani mě nezajímá, jestli umí zpívat nebo ne. Viděli jste, co dělá s publikem? Viděli jste, co dělá s holkama a jak se nosí na pódiu?“

„Já jsem chodil s tím parchantem do školy,“ řekl jsem mu. „Holky ho milují.“

Už kdysi na jejich koncertě jsem dal Vinceovi svoje číslo, ale nikdy nezavolal. Když jsme vykopli O'Deana, stavil jsem u Vince doma, dal mu naši demokazetu a zapřísahal ho, ať si jde s námi zaskoušet. Čekali jsme celé týdny, kdy zavolá nebo přijde, ale pořád nic. Nakonec jsem to nevydržel a zavolal jsem mu znovu.

„Já jsem se tě pokoušel sehnat,“ řekl Vince. „Omylem jsem si vypral džiny i s tvým číslem a nemohl jsem tě kontaktovat.“

„Poslyš,“ řekl jsem mu. „Tohle je tvoje poslední šance, kámo. Musíš se na tu moji skupinu podívat. Věci, na kterých děláme, jsou geniální. Ve skupině je Nikki Sixx a máme úžasného kytaristu, který vypadá jako bratranec Itt z *Addamsovy rodiny*.“

„Dobrá,“ prohlásil Vince. „Moje skupina mě stejně sere a jsem skoro rozhodnutý, že odejdu. Víš co, přijdu v sobotu. Kde budete?“

V sobotu bylo hezké počasí: svítilo slunce a foukal chladivý vánek. Seděli jsme venku před zkušebnou v Burbanku, já jsem popíjel šnaps, Nikki si přihýbal z Jacka Danielse a Mick usrkával Kahlúa, když před námi zastavil sporták Datsun 280Z s Vincem a jeho dívkou, kterou jsme hned překřtili na Lovey, protože byla blondátá, bohatá a nafoukaná jako postava Lovey Howellová z televizního seriálu *Gilligan's Island*.

Vystoupila z auta a přejela nás pohledem, jako kdyby byla jeho manažerem. „No, musím si poslechnout kytaristu, protože ten musí být skutečně dobrý, aby s vámi mohl Vince zpívat, vid', miláčku,“ zacukrovala, čímž nás proti sobě všechny okamžitě popudila. Vince tam stál jako malý kluk, zpola namyšlený a zpola v rozpacích, s platinovými vlasy explodujícími z jeho hlavy jako ohňostroj. Nikki mu dal nějaký text a on začal zpívat. Nebyl úplně přesvědčivý, ale všechny noty chytil správně a zůstal v tónině. A začalo se dít něco jiného: jeho nakráplý, vysoko posazený hlas se spojil s Nikkiho nervní, nepřesnou baskytarou, Mickiho přebuzenou kytarou a mým frenetickým bubnováním. A znělo to dobře, navzdory výkřikům Lovey z pozadí, která si stěžovala, že ty písně se pro Vince nehodí.

KRQR 97 FM presents:

MÖTLEY CRÜE

Hans Naughty • Anvil Chorus

METAL

MONDAY APRIL 19, 8pm
OLD WALDORF 444 BAT

KLOS 95½

and

STARWOOD

invite you to a

MONDAY NIGHT SPECIAL

SHOWTIMES: 8:30 AND 11:30

Monday • May 25th

A LA CARTE

and

MÖTLEY CRÜE

Present this invitation at the VIP entrance
for complimentary admission.

STARWOOD

8151 SANTA MONICA BLVD.
(at Crescent Heights) In Hollywood
DOORS OPEN 8:00 P.M. • 656-2200

Nikki začal hned na místě přepisovat svoje skladby pro Vinceův hlas a prvním výsledkem byla píseň „Live Wire“. Tehdy se z nás stali Mötley Crüe. Právě v ten moment. Udělali jsme jeden z našich klasických songů během prvních pěti minut jamování s Vincem. Nemohl jsem tomu uvěřit. Vedle zkoušela skupina Missing Persons a my jsme se tak rozohnili, že jsme jim z čiré bujnosti zamkli dveře visacím zámkem, který tam měli zvenku pověšený. Nevím, jak se dostali ven – nebo jestli se vůbec někdy ven dostali.

